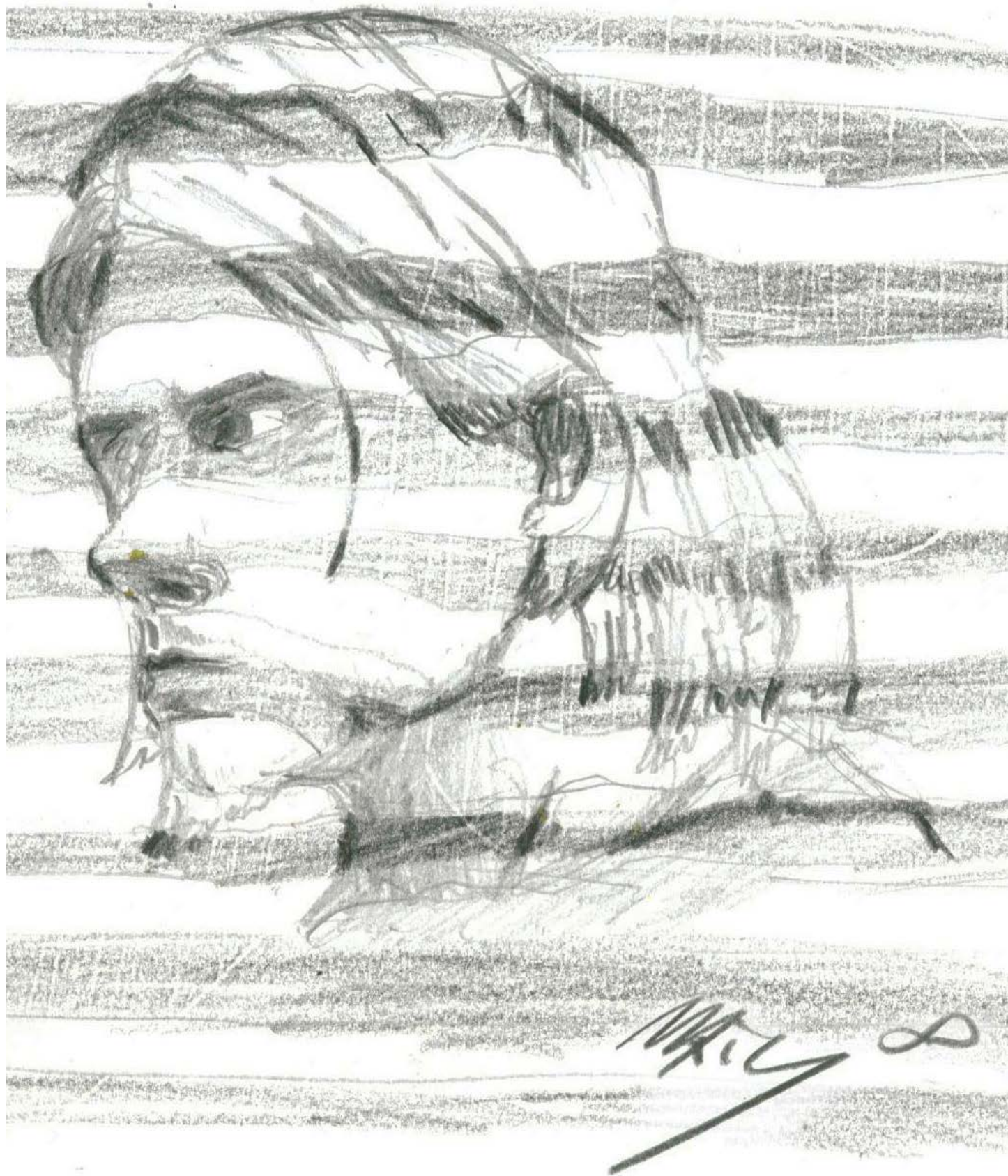

La Revista

1r trimestre 2018-2019

Índex

Ho fem nosaltres

Música Damià Noguera Figueras	3
--------------------------------------	---

Espai de creació

Pompeu Fabra. La llengua: una qüestió de tots Georgina Torra	4
Esfilagarsat Georgina Torra	5
La setmana que vaig néixer	5
Dies de febrer	5
Un naixement esperat	6
Fa uns 15 anys i 11 mesos	7
Records des de Bergen	8
La setmana més esgotant i trasbalsada mai viscuda	8
La primera alegria	9
Pols oposats	10
El meu començament	11

Receptes per a la diversitat

"El salmorejo"	12
Sopa de capirotades	12

Opinió

Més enllà de la guerra Ariadna Álvarez	13
---	----

Experiències viatgeres

The diary of my vacation in Germany Aina Culubret	14
Escapada a Londres Martina Riera	15
Redaccions de viatges imaginaris	15
Mi viaje a la China Laia Mascort Vidal	15
Mi viaje a China Aina Culubret	16
Crónica de mi viaje a la China Ana M Ciobanu	16
Mi viaje a China Enna Prat Massaguer	17

Paràboles sobre la mort o la justícia

La sobirana del poble Aina Rejano, Nil Ribes, Paula Romero i Lara Roura	18
Infinita nada Nerea Piny, Idoia Prats, Ivet Prim	18
L'espelma Estela Puig, Arnau Rabassa, Sergi Roca	19
L'amor al cotxe Estel Garcia, Shelly Gallego, Martí Figueras i Enric Figueras	19
Paràbola sobre una parella	
Àlex Arredondo, Sara Barber, Nil Busquets, Sergi Calduch	19
La paràbola de manyoc Ferran Carandell, Ènia Coll i Eloi Corominas	19
La paràbola de les reines	
Paula Bautista, Alba Bayés, Sara Bonet, Afra Camós	19

Nous horitzons

Cap a Barcelona falta gent!! Clàudia Alcañiz	20
Ser mestres Naiara Chorrero i Marina Cabús	21
Coses noves Laura Casadevall	21

El reportatge

Millennium challenge Comissió projecte "Millennium Challenge"	22
--	----

I si en fem una pel·lícula?

Poeta i alquimista? Elvis Mallorquí	24
--	----

Activitats del centre

Metre cúbic de brics Emma Roura i Lucia Gumersindo	25
Sortida a Empúries Èlia Fontanet	26
Sortida de ciències de la terra a la Costa Brava centre Marta Riera	27
Treballs de recerca 2017-2018	27
Sortida de tutoria de 1r d'ESO	28
Visita a l'Arxiu Comarcal	29
Sortida al Montseny. Educació Física 3r d'ESO	
Ricard Boada, Evarist Justícia, Mateu Margall	30
Camí del Pelegrí. Educació Física 1r d'ESO Evarist Justícia	30
Excursió al Turó de l'Home Jana Gabarró - 3r ESO	31
Visual i Plàstica. 1r d'eso	32
Mostra dels treballs de recerca 2017-2018	33
Comissió d'Estudiants per una Escola Verda Comissió Escoles Verdes	34
Recordatori per a la millora de la gestió de residus	
Comissió Escoles Verdes	35

Auca dels fets de l'1 d'octubre del 2017.

Caricatura de Fabra.

LA REVISTA - 1r Trimestre curs 2018-2019 - Santa Coloma de Farners

Correu electrònic: revistaessantacoloma@gmail.com

Edita: Institut de Santa Coloma de Farners

Imprimeix: AG Cantalozella

DL GI 242-2009

Portada:

Cobain

d'Eric Ramon de 3r d'ESO

Contraportada:

Auca de l'1 d'octubre,
font d'internet

Coordinació de revista

Carme Soler i Pol

Bústia de col·laboracions

Podeu fer-nos arribar els suggeriments,
col·laboracions, articles, cartes... a
revistaessantacoloma@gmail.com

Ho fem nosaltres

Música

■ Damià Noguera Figueras - 4t ESO

Hola, sóc en Damià Noguera Figueras, un alumne de 4rt d'ESO d'aquest centre, i aprofitant aquesta secció de la revista us explicaré la meva experiència en el món de la música.

Jo faig música des dels sis anys, és a dir, quan vaig començar la primària també vaig iniciar-me en aquest meravellós món. Segurament molts de vosaltres us preguntareu: "amb 6 anys ja tenies clar que volies fer música?"

la meua resposta és, com no podia ser d'altra manera, no, evidentment que no. Vaig endinsar-me en aquest món perquè els meus pares ho van decidir per mi, creien que m'aniria bé, tant per desenvolupar les meves capacitats mentals com per divertir-me i relacionar-me amb altres companys nous. Una altra raó que els va portar a prendre aquesta decisió és el fet que el meu pare havia estat músic i en guardava molt bon record de la multitud d'experiències que havia viscut.

A música, a part d'aprendre a tocar un instrument, s'hi fan moltes altres coses que són necessàries per aconseguir fluïdesa amb l'instrument. N'hi ha una que és essencial que és el llenguatge musical més conegut popu-

larment com a solfeig. Consisteix a aprendre a interpretar partitures, poder llegir-les tan bé com una frase, és com aprendre un nou llenguatge. En aquest procés no tot és bo, és més, he de dir que hi ha hagut moments en què m'he avorrit una barbaritat o en què he volgut deixar-ho estar. Però és que després en tocar la trompeta (sí, toco la trompeta, pensava que ja ho havia dit) em sento tan feliç que tots aquest pensaments negatius s'esvaeixen en un no res. Llibertat i felicitat és tot el que sento quan toco el que vull i quan vull amb la trompeta. Sí, perquè a vegades, per tal d'aconseguir un millor nivell, t'obliguen a tocar coses que no vols i en moments que no vols, però t'has de resignar i pensar en els moments posteriors, on seràs encara més feliç que abans.

Però, a part del solfeig, hi faig moltes altres coses: instrument, combo (conjunt de cinc o sis músics), orquestra (amb més gent, on no podem proposar les partitures tal com fem al combo), cant coral, i crec que ja està.

Altres coses positives que hem fet amb l'escola de Música ha estat participar en intercanvis amb altres escoles de música d'altres poblacions de Catalunya i també de vegades amb altres països.

Realment, per mi suposa un gran satisfacció personal aprendre a tocar un instrument i fer música tot i que també em suposi un esforç personal extra.

Espai de creació

Pompeu Fabra

La llengua: una qüestió de tots

■ Georgina Torra

En una classe d'humanitats, una professora diu als estudiants: «vosaltres, que sou de lletres, heu de tenir una sensibilitat lingüística que els de ciències no aconseguiran mai». Algú replica: «i Fabra? Que no era de ciències?»

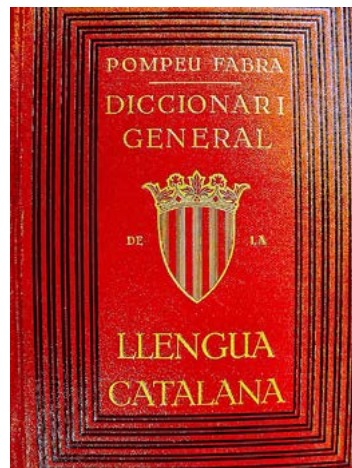
Pompeu Fabra estudià enginyeria industrial i s'especialitzà en química. Paral·lelament, però, aprengué de manera autodidacta llatí, grec clàssic, llengües romàniques i alemany, entre altres. I s'adonà que el català, una llengua que era viva al carrer, havia estat substituït pel castellà en el terreny de l'escriptura quotidiana, i tenia, com a referent, una llengua medievalitzada molt diferent de la que parlava la gent. Arran d'això, decidí que volia escriure en la llengua en què pensava i en què parlava, i dedicà la seva vida a aconseguir-ho. «Només tindrem el que nosaltres sapiguem guanyar», sostenia.

Mentre estudiava, s'integrà al col·lectiu de *L'Avenç*, que desitjava convertir el català en el suport d'una cultura que s'obris al món sense necessitat d'utilitzar el castellà, i que es convertí en el germen modernitzador del català.

Fabra percebia les llengües a través de la mirada analítica d'un científic, i això, juntament amb la perseverança que el caracteritzava, el va dur a es-

criure els tres pilars que van fer de la llengua catalana el que coneixem a hores d'ara: les *Normes ortogràfiques* (1913), la *Gramàtica catalana* (1918) i el *Diccionari general de la llengua catalana* (1932). Tot plegat, després d'haver guanyat la càtedra de Química de l'Escola d'Enginyers Industrials de Bilbao el 1902, i de ser cridat el 1912 per Prat de la Riba perquè dirigís la nova càtedra de Llengua Catalana.

No es limità a estudiar el que alguns denominen «ciències», sinó que lluità per les seves conviccions i no deixà de renovar la gramàtica que havia escrit, ni d'incloure-hi les variants dialectals que considerà oportunes. Fabra fou un home amb grans inquietuds, que ens demostra que la importància que un parlant dona a la seva llengua no està vinculada al fet que ell sigui «de ciències» o «de lletres», sinó més aviat a la relació que manté amb aquesta llengua. Fabra asseverà: «treballeu, i treballeu cada dia, perquè el conreu d'una llengua no es pot abandonar mai». Com a parlants del català, ens hem compromès a mantenir viva la nostra llengua. Segurament, el que la majoria de nosaltres pot fer per conservar-la no és ni de bon tros tan notable com el que feu Fabra, però, tal com deia ell, «cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança.»

Espai de creació

Esfilagarsat

■ Georgina Torra

M'has deixat estès, perdut. Soc un tros de roba estripat que ningú s'ha dignat a apedaçar. M'havies dit que m'estimaves; ho recordes, oi? Bestiesses, promeses, mentides. Sí, les teves mentides. Jo me les creia, saps? M'havien dit que no t'escoltés, que totes éreu iguals, i no els vaig voler fer cas.

Recordo els dies en què m'adormia preguntant-me com podia fer-te somriure i dibuixar arrugues a la tela del teu cos, com cosir-te les ferides que el temps et regalava, com disfressar els cosits i les enganxades, com... Però ara m'he quedat sol, suspès només per un ganxet descolorit que es nega a conversar amb mi. La nit avança i sé que no tornaràs; ni tu ni els botons que tant m'agradava descordar o els brodats que acariciava d'amagat dels altres.

M'has tenyit de tu, del teu fúcsia intens, i has marxat. Jo, que sempre havia estat d'un blau clar delicat —tranquil, en essència—; que, un cop, en veure'm esquitxat de vermell per descuit, vaig afanyar-me a quedar-ne net, no fos cas que la vida em segués la llibertat... Jo he estat condemnat a l'etern violeta per abraçar-te massa fort una d'aquelles tardes de pluja tèbia. Jo que et xiuxiuejava paraules boniques des de l'habitació de l'Andreu arriscant-me a ser descobert, jo que mirava de no esclafar-te a cada volta de rentadora, que passava la nit al lavabo per poder-te veure de bon matí, que... He estat jo el qui ha patit les conseqüències d'haver-te estimat, d'haver-te volgut sempre tan bonica, tan esvelta, tan elegant, tan feliç! Jo, només jo, perquè tu ets lliure, ara, però jo no, ni ho seré mai.

Encara guardo aquell bocí de tu que, potser en un moment de feblesa, vas atrevir-te a donar-me; però on has deixat els trossets de mi que tan sovint t'entregava amb devoció, arrencant-me'ls del pit?, on són els fils de cel amb què t'omplia les butxaques? És que potser, veient-les massa carregades, les has buidat abans d'agafar-te ben fort a la ventada que t'ha dut enllà?

No ho sé... M'havies promès tantes coses! Però avui, quan en Joan ens ha penjat a l'estenedor, has arrencat a volar. Faldilla havies de ser!

La setmana que vaig néixer

Una vegada més, els alumnes de 4t d'ESO han estat treballant un seguit d'activitats a fi de preparar el seu treball de projecte de recerca.

Aquest primer trimestre han hagut de fer un treball individual anomenat "La setmana que vaig néixer". En una primera etapa, han fet recerca sobre els fets que s'havien produït a casa seva, al seu poble, al seu país i al món durant aquella setmana. Seguidament, han elaborat una taula cronològica amb els successos que han trobat més interessants d'esmentar. I finalment, han confeccionat una redacció on havien d'explicar de manera original i creativa què havia passat la setmana que van néixer.

Aquí teniu una petita mostra d'algunes d'aquestes redaccions, els autors i autores de les quals són: la Kàtia Pèlach, l'Alba Tejedor, la Nonna Xandrich, l'Enric Jaume, la Marta Almansa, en Damià Noguera, l'Aya Alouat i la Clara Matas.

A vosaltres d'endevinar de qui és quina!!!!!!

Dies de febrer

Era divendres 31 de gener de 2003, i a diferència dels altres anys, aquest hivern havia estat més fred, més cru. A Burgos, aquella nit les temperatures van baixar fins a dos graus sota zero. Ja feia tres dies que nevava sense parar i la ciutat es trobava gairebé incomunicada, sense llum i amb algunes carreteres tallades per l'acumulació de neu.

La nit del dia 31 va ser una nit gèlida i dura de passar. Però l'endemà, dia 1 de febrer, el món va donar pas a unes notícies decebedores en l'àmbit de les ciències de l'espai exterior i els amants del cosmos. El febrer no començava amb bon peu. Un transbordador especial anomenat Columbia que tornava després de 16 dies, el transbordador més antic de la flota estatunidenca, es va desintegrar completament en entrar en contacte amb l'atmosfera terrestre. Els set tripulants que viatjaven a bord van morir. Van deixar enrere quasi tres anys de demora en aquesta missió.

Molt lluny d'on aquests fets transcorrien, la meua mare va haver de marxar cuitacorrents davant d'una taula parada per sopar. Ella i el meu pare no van tenir temps ni de tastar un mos, ja que van haver de marxar a l'hospital rapidament. Aquella nit va ser molt llarga per la meua mare. El part va ser dolorós, ja que no va rebre cap mena d'anestèsia. Finalment, després de molts esforços, vaig néixer a les 6.30 de la matinada aproximadament. La meua mare va estar a l'hospital durant tot el dia amb el meu pare, i l'endemà, els avis i altres familiars van venir a visitar-nos.

Justament el 3 de febrer, durant la nit, 30 miners de diferents localitats properes a la ciutat de Huelva es van tancar voluntàriament a la catedral per manifestar-se i demanar que es passessin en marxa les ajudes

Espai de creació

que havien promès al sector de la mineria acceptades pels sindicats i les assemblees de treballadors. Quan van entrar, van decidir quedar-s'hi de manera indefinida, però finalment van sortir dos dies després.

El mateix dia que vaig poder sortir de l'hospital, el dia 4 de febrer, començava a Barcelona un dels esdeveniments més importants per tots aquells que adoren la roba de marca i els vestits extravagants. Es celebrava la setmana de la moda, amb una vintena d'actes, tallers relacionats amb la costura i desfilades de models.

Mentre aquesta setmana luxosa tenia lloc a Barcelona, jo tot just m'instal·lava a casa meva al meu petit poble, on tot just es llençava un avís de l'ajuntament. L'aigua de la font de l'ermita de Farners, que jo encara havia de conèixer, no era apta per al consum. I amb aquesta font, ja es compten 5 fonts del poble que no són potables.

A unes hores de camí de Santa Coloma, a les terres d'Aragó, el riu Ebre s'havia desbordat, per culpa d'una crescuda que havien provocat les abundants pluges. Les autoritats es van veure obligades a evacuar a 1.000 veïns de la zona per mesures de seguretat.

I finalment, quan el dia 6 de febrer arribava a la fi, a Amsterdam actuava un grup que he conegut fa poc, amb el mateix nom de la ciutat, New Amsterdam. Va actuar al festival Heineken Music Hall.

Un naixement esperat

El dissabte 21 de juny, com cada 15 dies, hi havia sopar familiar a casa dels meus avis. La família de la meva mare és nombrosa per tant es van reunir els meus futurs tiets, la meva mare té 5 germans, i també els meus

futurs cosins, en total unes 15 persones i evidentment el tema de conversa era quan naixeria. La meva mare havia sortit de comptes feia 10 dies i ja tenia programada una cessària per l'endemà de Sant Joan, el dia 25. La meva mare que és una gran lectora va demanar que li compressin la novel·la "L'home que va estimar Natalia Vidal" del badaloní Julià Jòdar que aquella mateixa nit havia guanyat el premi Bertrana.

Feia dies que Catalunya vivia sota una onada de calor fins arribar als 39'7 graus, per aquest motiu el dia 22 els meus pares van decidir anar a berenar a la riera de Sant Hilari amb els meus tiets. Mentre posaven els peus en remull discutien si s'havia de donar suport a la universitat Abat Oliba, hi havia qui estava a favor d'ICV que la considerava catòlica i ultramundana i per aquest motiu hi votaria en contra, però altres defensaven l'opinió del PSC i ERC que volien assegurar-se que la Generalitat de Catalunya no aportaria ni un euro a la nova universitat privada i catòlica.

Després d'una nit gairebé sense dormir a causa de la calor, a les set del matí la meva mare va trencar aigües. Els meus pares van dirigir-se cap a l'antic hospital Santa Caterina que actualment és la delegació de la Generalitat a les comarques de Girona. Un dels estris que es van endur, va ser un ventilador. Resulta que la llevadora li havia dit a la meva mare que a l'hospital Santa Caterina feia molta calor i no hi havia aire condicionat. El principi, per vergonya, no es van atrevir a treure'l del cotxe, però després d'estar una hora a l'habitació, el meu pare va anar a buscar-lo ja que l'habitació era com una sauna. Els meus pares van escoltar una conversa entre dues infermeres que explicaven que un nen havia estat ferit greu en estar a punt d'ofegar-se en una piscina de Viladecans. Per sort els socorristes van poder-lo treure a temps i ara estava ingressat a l'hospital Sant Joan de Déu.

Espai de creació

Va arribar la nit de la revetlla i des de l'habitació de l'hospital se sentien els focs artificials de la Plaça Catalunya. A la meua mare la nit se li va fer llarga perquè jo finalment vaig néixer a les 8 del matí del dia de Sant Joan. Com cada any la revetlla va acabar amb ferits i danys. Aquell any un noi de la Bisbal va perdre dos dits i unes 25 persones van resultar ferides. A part, els bombers van haver de fer 113 sortides a la comarca de la Selva, principalment per apagar mobiliari urbà.

Mentre escoltaven les notícies del 25 de juny a la televisió de l'hospital van sentir la rectificació que feia el dirigent del PP Javier Arenas al ministre d'interior Jaime Mayor Oreja qui el dia anterior havia afirmat que no descartava la suspensió de l'autonomia del govern basc; Arenas, en canvi, afirmà que l'autonomia basca no seria suspesa. Els meus pares van pensar que el patriotisme espanyol atacava a qualsevol que volgués alçar la veu, i van pensar si no vindrien mal temps per Catalunya un dia o altre...

La nit a l'hospital va ser molt calorosa, tothom suava i amb el ventilador no n'hi havia prou. Per aquest motiu, al matí el metge va decidir donar-nos l'alta perquè pensaven que a casa hi estariem millor. Anant cap a casa, els meus pares escoltaven la ràdio i la notícia de la mort de 300 civils per aconseguir el control de Libèria els va fer reflexionar sobre les diferències de vida entre els països desenvolupats i els països subdesenvolupats. Quina sort havia tingut la Clara de néixer a Catalunya i que diferent hauria estat la seva vida si hagués nascut en algun país africà.

Ja instal·lats a casa i mirant el telenotícies per intentar passar el temps, recordaren l'atemptat de les Torres Bessones de l'11 de setembre de 2001 quan van veure que el dia 27 de juny havia estat detingut a l'Iran el número dos de l'organització terrorista Al-Qaida.

Fa uns 15 anys i 11 mesos

Fa uns 15 anys i 11 mesos, el dia 1 de gener de l'any 2003 a l'hospital Josep Trueta de Girona, vaig néixer jo. Jo sóc la Nonna Xandrich Dalmau, els meus pares són la Gemma Dalmau i en Jordi Xandrich, i abans que jo, van néixer les meves germanes, l'Afra i la Marina. Ara us explicaré tot el que va passar a casa, al poble, al país i arreu del món en aquelles dates mentre m'esperaven. Els metges van dir a la meua família que naixeria entre el 25 de desembre de 2002 i el 5 de gener de 2003, la meua mare volia que nasqués a l'any 2002, en canvi el meu pare preferia que fos de l'any següent.

Tres dies abans del meu naixement, el dia 29 de desembre de l'any 2002, mentre la meua mare tenia les primeres contraccions, va veure per les notícies que un nadó de 40 dies maltractat pels seus pares havia estat ingressat a la Unitat de Cures Intensives (UCI) de la Vall d'Hebron. Tres costelles trencades, vessament a la pleura, fractura de crani, hemorràgia cerebral i lesions a la pell del genoll dret són només algunes de les lesions que tenia. Els pares els van posar en presó preventiva. El nen millorava tot i que continuava en un estat molt greu.

La meua mare descansava mentre tenia aquella panxa que deixaria de tenir en dos dies. Va llegir al diari: "Riad cedirà les seves bases als EUA en cas de guerra a l'Iraq". En aquell temps hi havia un conflicte entre els Estats Units i Iraq, i Bush, que era el president d'Estats Units, acusava al govern de l'Iraq de mantenir una gran quantitat d'armes de destrucció massiva i de ser un perill imminent per a la humanitat. Va llegir aquell article i va veure que el govern saudita deixaria que, en cas d'atac, fessin servir les seves bases a prop de Riad, per realitzar operacions de suport.

Aquell mateix dia es va sentir alleugerida quan va saber que retiraven la respiració assistida al nadó maltractat i que evolucionava favorablement

dins de la gravetat. Els pares van entrar a presó i els jutges van haver de decidir amb qui es quedaria el nadó.

El dia següent, ella ja sentia que jo venia. Era l'últim dia de l'any 2002, i va anar a comprar el cotillons al poble pel sopar a casa la meua tia. Quan els comprava, parlava amb la dona de Ca la Joana que li venia els cotillons, la Joana li va parlar de l'home que havien detingut mentre atacava la seva dona amb un ganivet. Va passar a Tossa de Mar, la policia va haver d'utilitzar la força per treure l'agressor del damunt de la víctima. La dona ja l'havia denunciat per maltractaments, i ara l'home aniria a judici. La meua mare, encara sorpresa, va pagar amb tarja i va tornar a casa a preparar-se per la benvinguda de l'any 2003 i també per la meua, és clar.

Era el dia dimarts 31 de desembre de l'any 2002, la meua futura família estava sopant i acomiadant-se de l'any. Ja faltava poc per què jo nasqués. Tocades les campanades amb el raïm ja menjat, els meus pares van anar a l'hospital a les 00:45 del dia 1 de gener de l'any nou, 2003. La meua mare tenia moltes contraccions i ja la van preparar bé perquè es sentís còmoda i tranquil·la. Vaig arribar a les 15:05, i vaig ser la tercera Gironina de l'any, segons el que les infermeres van dir a la meua mare. Aquell dia, la cançó número 1 va ser *Lose Yourself de Eminem*. Aquesta cançó sempre l'havia escoltat i sempre m'havia agradat molt, no podia ser casualitat que fos la número 1 quan jo vaig néixer. La pel·lícula va ser *El senyor dels anells: Les dues torres*, i en canvi, aquesta pel·lícula mai m'havia agradat quan l'havia vist.

Al dia següent, mentre jo estava a l'hospital Josep Trueta de Girona rebent visites amb la meua mare, una mica més enllà, al riu Onyar de Girona, un abocament tòxic va provocar la mort de centenars de peixos. Tot apuntava al fet que es tractava d'un vessament provocat per alguna indústria de la mateixa zona de Riudellots. La meua mare ho va saber quan va venir la meua tia Ester, i li va comentar sobre totes les màquines que ella havia vist al costat del riu.

Al segon dia després d'arribar jo, el dia 3 de gener de l'any 2003, ens van donar l'alta. De camí a casa amb el cotxe, el meu pare va posar la ràdio. Van sentir que les primeres víctimes de l'any van ser cinc immigrants que van morir ofegats en el naufragi d'una pastera a Tarifa. La Guàrdia Civil va recuperar els cadàvers dels cinc immigrants i van localitzar 35 persones que també formaven part de la pastera, tots ells d'origen magribí. Vuit van fugir després de ser rescatats i la resta van ser detinguts. Van ser traslladats al Centre d'Acol·lida Temporal d'Immigrants, però per falta d'espai, els immigrants indocumentats es van veure al carrer. La meua mare no ho va sentir perquè ella estava pendent de mi, però el meu pare es va quedar sorprès.

Quan vam arribar a casa, les meves germanes estaven molt contentes i emocionades. Em van agafar i em van ensenyar tota la casa. No em volien deixar anar. Van estar tot el dia pendents de mi per si em faltava alguna cosa.

Ja era el dia 4, i faltava un dia per anar a esperar els reis. La meua mare em donava el pit, va arribar el meu pare de comprar al poble i després de saludar-me i mimar-me, va explicar a la meua mare que el president d'Estats Units Bush havia avisat a Iraq que estaven preparats per atacar. El conflicte entre aquests països seguia. "Si la força és necessària per protegir el nostre país i mantenir la pau, els EUA actuaran amb contundència i decisió perquè tenim el millor exèrcit del món", va dir Bush. El departament de Defensa va afegir que, en les pròximes setmanes, hi podria haver 90.000 efectius al Golf. La guerra va començar al 20 de març de 2003 i va acabar al diumenge 18 de desembre de 2011 amb la retirada d'Estats Units.

Els següents dies van ser molt especials per a tots.

Vaig néixer a l'any nou, tal i com volia el meu pare.

Espai de creació

Records des de Bergen

Caminava per Bergen tranquil·lament llegint al diari en línia que Fernando Falcó y Esther Koplowitz s'havien casat. Durant aquella època de l'any feia molta calor a Noruega i jo gaudia molt de banyar-me als llacs i sortir a passejar pel centre. Estava encantada d'estar estudiant a allà. La gent era meravellosa, els paisatges preciosos i era una ciutat molt tranquil·la per la quantitat d'habitants que tenia. Aquell mateix matí, els meus pares m'havien trucat per dir-me que el meu germà petit ja havia començat la selectivitat i que juntament amb ell, a Girona, un total de 2.253 alumnes també ho havien fet. Trobava molt a faltar la meva família, casa meva, el poble, les amigues... Girona era molt diferent de Bergen. Com sempre deïem amb la meva mare "Girona és una ciutat amb ambient de poble". Vaig entrar a la meva llibreria preferida a mirar si ja havia arribat el nou llibre de Harry Potter. Dubtava que hagués arribat, ja que aquella setmana la policia d'Anglaterra havia informat que 7.680 còpies de *Harry Potter i l'ordre del Fènix* havien desaparegut. Havia estat una gran seguidora d'aquest món màgic des que tenia 14 anys i em van regalar el primer llibre. Recordo que me'l vaig acabar quan els meus pares van anar a buscar la meva germana petita a Rússia. La primera vegada que la vaig veure va ser molt emotiva, estava encantada de tenir una germana petita. Els meus pares estaven a l'avió de Rostov del Don cap a Moscou mentre nosaltres preparàvem una pancarta que vam penjar al poble per rebre'ls. L'any que la vam adoptar, la natalitat a Espanya havia arribat a la seva taxa més alta en deu anys gràcies a la immigració. La meva germana tenia 15 anys i el meu germà 18. Me'ls estimava com res en aquest món i tenia moltes ganes de veure'ls. Mentre seguia recordant coses vaig sortir de la llibreria sense el meu llibre i vaig anar en direcció al port. Era un dia molt calorós i algunes persones estaven a les terrasses menjant gelats i d'altres aprofitant per banyar-se. Això em recordava l'any que a Girona la temperatura va arribar a 37,9°C, que era el màxim al que havia arribat mai. Havia estat tota la setmana estudiant pels exàmens finals de 3r de dret i estava molt contenta d'haver acabat l'any amb matrícules. Vaig triar aquesta carrera perquè vull ajudar a la gent a resoldre els seus conflictes i aportar el meu granet de sorra perquè visquem en un món més just. La carrera m'agradava molt, tot i que fos més difícil ja que era en anglès. L'altra opció que tenia era estudiar medicina. Encara que no ho estigués estudiant a la universitat, seguia llegint articles i revistes sobre els avenços mèdics. El món de la medicina era fascinant, feia un mes havia nascut un nen al Regne Unit modificat genèticament per salvar la vida del seu germà. La meva mare era doctora i la meva afició venia de família. En canvi el meu pare, havia estudiat enginyeria i m'havia explicat que quan ell estudiava, la UdG va perdre un projecte del llançament d'un satèl·lit que els va oferir l'Agència Espacial Europea per falta d'interès dels estudiants. Jo havia seguit el meu propi camí, igual que estaven fent els meus germans. En Marc volia estudiar matemàtiques i la Sara música. A casa tots érem amants de la música i tocàvem algun instrument. Recordo que quan David Bowie va anunciar que tornaria als escenaris al mes d'octubre després d'haver fer vuit anys de parèntesi, la meva mare ens va fer escoltar a tots la seva música a totes hores. A mi m'agradaven més els cantants de pop anglès, però els meus pares sempre deien que era important tenir una bona cultura musical. Vaig veure que eren les sis i vaig decidir tornar a casa i començar a preparar les maletes perquè així ja les tindria fetes. Anava a passar el juliol a Girona. El meu avió sortia de l'aeroport a les set del matí. Estava desitjant que arribés divendres i per fi poder anar a casa i tornar a veure a tothom. Era molt feliç de gaudir de l'oportunitat d'estudiar a l'estranger però sabia que sempre anés on anés trobaria a faltar casa meva.

La setmana més esgotant i trasbalsada mai viscuda

"Bon dia Catalunya, són les set", com cada dia em vaig despertar amb la potent veu de la Mònica Terribes a Catalunya Ràdio. Sense pensar-m'ho ni un segon vaig fer un bot i vaig sortir del llit ràpidament, la humanitat em necessitava no per salvar vides sinó per ajudar que nous embrions poguessin emprendre aquest meravellós camí. Sí, com ja deveu haver captat, sóc doctor a l'hospital de Santa Caterina de Girona, tants anys estudiant a Barcelona per acabar treballant a 2km de casa. Jo no ho sabia però aquell dia, 12 d'abril de 2003, marcava l'inici de la setmana més trasbalsada i esgotant de la meua vida. El primer que vaig fer va ser prendre'm un cafè per desvetllar-me mentre escoltava la ràdio. Si us haig de ser sincers, mai prenia atenció a les notícies, la tenia encesa per sentir de fons l'esplèndida veu de la Mònica. Tot i això aquell dia em vaig sobresaltar en sentir que 300.000 refugiats iraquians havien arribat a la frontera fugint de la guerra i no els deixaven passar, "quina vergonya!" vaig pensar. Al cap d'uns minuts, encara una mica indignat per la notícia, vaig agafar la meua cartera i vaig començar a caminar en direcció l'hospital. De camí em vaig trobar que el carreró que sempre agafava estava tallat. Jo, tot encuriosit, vaig preguntar al mossos d'esquadra què havia passat i ell em va respondre que un veí de la zona havia trobat dos cadàvers, "sí que comencem bé la setmana" vaig pensar. Per tal d'arribar a l'hora vaig haver d'accelerar el pas i d'aquesta manera vaig entrar per la porta de l'hospital a les vuit en punt. En entrar per la porta m'esperava trobar el meu secretari, l'amant dels cotxes, ja que sempre arribava abans que jo, però no va ser així. El vaig buscar per tot arreu però no el vaig trobar i, al cap de 10 minuts, quan em vaig asseure al meu despatx, vaig veure una nota que deia "avui no vindré, estic a la trobada de Ferraris a Barcelona". Això significava que m'havia d'espavilar a fer la feina, la seva presència era gairebé imprescindible per al bon funcionament de l'equip. La seva absència es va notar durant tot el dia, i el meu cos se'n va ressentir. En tornar de la feina, després d'haver ajudat a néixer 5 nadons, em vaig estirar al llit i vaig dormir com mai. El dia següent era diumenge i vaig decidir trucar la meua germana de Santa Coloma de Farners per preguntar-li com estava ja que estava embarassada. Tenia intencions d'anar-la a veure però resulta que ella i la seva filla anaven a la presentació d'un conte a la biblioteca i per aquesta raó me'n vaig desdir. Després d'això em vaig estirar al sofà i vaig agafar el meu telèfon mòbil d'última generació per obrir el "Twitter" i assabentar-me de les notícies d'última hora. Entre la multitud de notícies de futbol, les quals no m'interessaven ni mica, vaig llegir-ne una que deia "la pneumònia atípica ja ha cobrat 142 víctimes a la Xina". Aquella notícia em va causar un gran ensurt, la meua amiga de la infància aquell mateix dia marxava cap a la Xina de viatge, no podia permetre que la vida de la Laia es posés en perill. Amb la intenció de convèncer-la perquè no marxés la vaig trucar però no va respondre. Cada segon que passava em posava més nerviós així que la vaig tornar a trucar i aquest cop sí que em va agafar el telèfon. Tot enfadada em va dir: "què vols ara tu? ja estic prou empipada, m'han anul·lat el vol a la Xina per una mica de vent". Jo vaig sospirar i les meves pulsacions van anar baixant de mica en mica i, com si no hagués passat res, li vaig respondre: "No res, només et volia explicar una cosa, però ja veig que no és bon moment", sense dir res més vaig penjar el telèfon. Amb l'objectiu de relaxar-me una estona i evadir-me de l'estressant situació vaig agafar el cotxe i em vaig plantar a casa del meu amic de l'ànima, l'Antoni Solà. Aquella escapada, que inicialment havia de servir per tranquil·litzar-me, va empitjorar la situació. Resulta que el meu amic estava en plena campanya electoral, era el candidat més ben posicionat per ocupar l'alcaldia de Santa Coloma de Farners. Sense dub-

Espai de creació

tar-ho, vaig tornar al cotxe i li vaig dir “doncs res, ja quedarem un altre dia”. El dia següent havia de treballar, així que vaig anar a dormir aviat, el meu cos m’ho reclamava. El dia va començar molt bé, semblava que la tendència negativa dels últims dies s’havia trencat. A l’hospital tot anava com la seda fins que vaig rebre una trucada. Normalment en hores de servei no solo respondre les trucades però notava que aquella era important i per tant la vaig agafar. Era la germana d’un conegut que feia anys que no veia, l’Enrique Barris, amb qui vaig coincidir en una conferència. Ella em va informar que l’Enrique, per mala sort, s’havia mort escalant una muntanya a Navarra i em va convidar a assistir a l’enterrament que se celebraria a Barcelona aquell mateix dia a la tarda. Aquell cop no em vaig endur cap ensurt, per mi que ja m’hi havia acostumat. Em vaig plantejar l’opció d’inventar-me qual-sevol excusa per no anar-hi però finalment per pura educació vaig assistir-hi. Com que les carreteres estaven col·lapsades per culpa de l’operació sortida de Setmana Santa vaig anar-hi amb tren. En arribar a l’església, em vaig impressionar amb la quantitat de persones que hi havia, jo no ho sabia, però resulta que l’Enrique era un alpinista reconegut. Quan ja tornava cap a casa, la meua germana em va enviar un missatge que deia: “Ja som a l’hospital, he trencat aigües al migdia”. En veure-ho em vaig entristir molt, havia esperat molt de temps i quan era el moment no hi era. Sort que en Damià es va esperar una nit més a sortir i vaig poder presenciar el part. Aquell dia, 15 d’abril de 2003, vaig ser molt feliç, veure néixer un nen ja era maco per si, però més si és el fill de la teua germana. Tota aquesta felicitat es va esvaïr en segons quan, a l’estona del descans, vaig sentir per la ràdio que el servei secret havia descobert a Suïssa casos d’eutanàsia entre persones grans espanyoles. Jo estava implicat en aquesta xarxa, sempre havia estat a favor de l’eutanàsia. Sabia que un dia o altre m’enxamparien així que vaig decidir viure la vida de la millor manera possible. Aquella idea va desaparèixer de cop quan, de tornada cap a casa, vaig presenciar la mort d’un home quan li van caure 4 tones de pes a sobre. Ja no podia més així que vaig passar d’avisar a ningú i me’n vaig anar cap a casa. El dia següent vaig agafar festa per poder descansar i, com que era l’aniversari de la meua neboda, la Núria, la germana d’en Damià, vaig anar a Santa Coloma de Farners a celebrar-ho. Tenia por, molta por, de tornar a casa, així que em vaig quedar a dormir a casa la meua germana. No vaig poder dormir, i per acabar d’arrodonir-ho aquella nit hi va haver un terratrèmol.

La primera alegria

Aquella nit, la nit del 28 de juny del 2003, el dia abans de que jo nasqués, es va ajuntar tota la família a casa dels meus avis per sopar tots junts. El meu avi acabava d’arribar d’Itàlia, la meua tieta feia dos dies que s’havia tret el carnet de conduir, i la meua mare no li faltava res per tenir una filla, és a dir, màxima felicitat.

Aquella nit, pel que explica la família, va ser espectacular: després d’haver sopat, l’avi va començar a repartir els regals mentre els de la família parlaven de diversos temes. Uns de les altes temperatures que hi hauria els següents dies de juny, els altres dels campionats de natació, els altres del viatge de l’avi, i jo... jo donava cops dintre la panxa de la mare, ja tenia ganes de sortir!

Uns moments després, la mare necessitava menjar alguna cosa dolça, així que va agafar un tros de pastís de xocolata. Però no el va poder acabar perquè jo ja no aguantava més, necessitava sortir ja.

Un cop a l’hospital, tots estaven nerviosos i preocupats, però no els vaig fer esperar gaire, ja que jo tampoc tenia ganes d’esperar. Així que, unes quantes hores després, es va sentir un crit i finalment vaig arribar al món.

Quan vaig néixer pesava poquíssim i era molt petita, tenia molt de cabell i el tenia molt negre. No plorava quasi mai, era molt tranquil·la, als 10 mesos vaig començar a caminar i era molt espavilada. M’agradava fer les coses sense l’ajuda dels altres encara que no les sabés fer, i això feia que tots riguessin de mi.

Els meus avis, que fins aleshores no eren avis, en veure’m es van posar a plorar d’alegria perquè tenien la primera neta de la família, i els tiets ja tenien una neboda, és a dir, vaig ser la primera alegria de la família.

Aquell 29 de juny, és a dir, el meu primer dia al món, vaig conèixer a molts familiars. Alguns ja han marxat, d’altres segueixen amb mi, d’altres encara hi són, però ja no els veig i d’altres si els veïés no sabia ni qui són.

Aquella nit els meus pares van rebre algunes notícies que no els van agradar gaire: en Zidane, un dels futbolistes preferits del meu pare, li faltaven dos anys per retirar-se i l’actriu preferida de ma mare, la Katharine Hepburn, s’havia mort.

Espai de creació

El dia següent no podíem amb la calor, estàvem a 38 °C i tots els que entraven a l'habitació ho feien queixant-se de la calor, però un cop els passava, començaven a parlar sobre la nena que havia estat segrestada durant un any i mig pel seu pare i que aquell dia la Guàrdia Civil va rescatar, o si no, parlaven de l'home que va matar la seva dona i es va intentar suïcidar. Així que, aquell dia, els meus pares no van rebre gaire bones notícies.

El dia següent va ser millor. Al migdia, el meu tiet va trucar el meu pare informant-lo que havia tingut un fill, és a dir, acabava de tenir un cosí dos dies més petit que jo.

El meu pare va anar a veure el meu cosí, que estava passant pel mateix que jo havia passat feia dos dies: visites i més visites.

Finalment, quan vam marxar a casa, també hi havia familiars que ens van rebre amb una gran alegria. Aquella nit es va començar a parlar sobre la festa que es faria per celebrar el meu naixement.

Pols oposats

Quatre anys de carrera universitària, titulat en psicologia, i allà em trobava, treballant al registre civil de Santa Coloma de Farners. Com havia arribat fins aquí era ben simple, un endoll: el meu germà gran sempre havia fet simpaties amb el secretari que li havia donat la feina de buscar treballadors per a l'ajuntament, i després d'insistir molt vaig acabar aquí. No era el treball que havia desitjat tota la meua vida, ni de bon tros, ja que els funcionaris sempre m'havien semblat uns panxacontents, però era l'última sortida que em quedava. Tampoc he de treballar molt, ja que de mitjana per l'oficina passen una o dues persones cada dia, així que el que acostumem més a fer és mirar la televisió, quasi sempre el 3/24, perquè hem de semblar una institució seriosa.

Era com mirar una sèrie però totalment basada en fets reals, bé a vegades una mica distorsionats, però a vegades només cauen notícies poc interessants, com avui que ha arribat la terrible notícia de què havia arribat la "febre del pollastre" a Alemanya.

—Crec que tinc la febre del pollastre, piu, piu —bromegem mentre dinem.

—Nois treballem i deixeu-vos estar de tantes ximpleries, sinó aneu a treballar amb en Buenafuente, aquí no feu l'imbècil —cria el cap del registre, sempre tan amigable.

La Marta, la cartera, entra per la porta i deixa una carta sobre la taula:

—En el sobre hi ha la quantitat de senyals que li pertoqueu a la zona de la Selva, ho ha anunciat avui en Joaquim Nadal, així que doneu-vos pressa.

—Marta, diria que això no ens toca a nosaltres... No seria pel Consell Comarcal? —pregunta en Pau, amb qui compartia ofici des de ja feia uns quants mesos.

—Aquí diu que l'havia de portar al registre de Santa Coloma.

—D'acord, d'acord. Però què volen que en fem d'això?

—Em veus a mi amb cara d'haver estudiat administració o alguna cosa per l'estil?

—Gràcies, adéu Marta, adéu —tallo la conversa.

A l'obrir el sobre em trobo exactament amb el que es referia la Marta.

—Vaig a donar-lo a l'ajuntament a veure què en fan.

Els dies passen molt lents en aquella petita oficina, obrim al matí i només cinc minuts després la Marta es torna a presentar a la porta amb una altra carta.

—Digue'm si us plau que no té res a veure amb carreteres —prega en Pau.

—No et preocupis, aquest cop és el pressupost d'aquest any, pel que m'han dit no us ha tocat ni un pessim euro més que l'any passat, al contrari diria que us han tret uns cent euros. Aquí us ho deixo que avui he de passar per totes les institucions públiques per deixar la mateixa maleïda carta a tothom.

—Que tinguis un bon dia —dic mentre vaig tancant la porta.

—Posa la televisió, que per aquí no passa ni déu —em diu el meu company.

Amb una mà agafo el comandament i amb l'altra vaig obrint la carta. Llavors surt el típic presentador de telenotícies amb la ràpida ràfega de titulars:

—El Tribunal Suprem de Massachusetts aprova el matrimoni homosexual, amplia informació Mònica Tertam.

En aquell moment en Pau s'apropa, em toca la mà i les nostres cares s'apropen:

—No, de moment no —dic mentre retiro el meu cap i fixo la mirada al terra.

La nit es fa llarga fins al punt d'arribar a dormir uns vint minuts, la seva cara no surt de la meua ment fins que toca el despertador amb la clàssica peça de Haydn, Simfonia 94 "Simfonia de les sorpreses", la qual sempre he recomanat escoltar amb el volum alt perquè està escrita tota en *piano*.

Solament d'entrar percebo un aire de tensió a l'ambient en veure un altre cop el rostre d'en Pau. Directament decideixo posar el 3/24 i no pensar més els successos que havien tingut lloc el dia anterior, la tanco ràpid, ja que el tema del qual parlaven, la compareixença d'Aznar per parlar sobre la guerra d'Iraq, m'interessa més ben aviat poc. Els minuts es converteixen en hores i les hores en eternitats plenes d'avorriment. De tant en tant giro el cap i el veig amb un semblant molt seriós i sense ganes de parlar.

—Avui marxo, no torno fins d'aquí a una setmana, vaig a veure a uns amics a Moscou, només t'ho volia dir perquè no t'espantessis si no em veies per aquí —diu directament en Pau sense afegir res més abans de sortir per la porta com si res.

No sé ni què dir i l'única cosa que em queda és posar-me a plorar com mai ho havia fet.

En el moment en què arriben les vuit de la nit agafo el meu paraigua i començo a caminar pel carrer Moragas fins a arribar al cotxe que tenia aparcad a prop de la rotonda del final del carrer, allà una parella, d'uns 35 anys pel que em sembla, cridaven que necessitaven ajuda. Directament hi vaig sense pensar-ho dues vegades:

—Volen que els ajudi en alguna cosa? —quina pregunta més òbvia.

—Ens podria portar fins a Girona si us plau, la meua dona acaba de trencar aigües.

—Clar, clar, vinguin.

Faig pujar la parella al cotxe i em dirigeixo a l'hospital, que després de passar per tanta boira arribo a veure una mica difuminat.

—Moltíssimes gràcies, t'estem molt agraïts.

—De res —dic mentre arrancava el cotxe i tornava a casa.

Aquella nit també es fa lenta com l'anterior, però necessito arreglar el nostre estúpid conflicte, no aguanto veure més el seu rostre d'aquesta manera. Intento dormir de qualsevol manera, impossible. Finalment m'aixeco i em dirigeixo a la cuina, obro una mica la finestra i sense adonar-me que s'havia fet de dia, no havia arribat a dormir res. Obro la porta una mica i veig que hi ha el diari per allà tirat. A la primera plana: "Un atemptat contra el metro de Moscou deixa molts morts i ferits". El meu espant és tan gran que quasi quedo inconscient a terra. M'assec al sofà i començo a plorar pels descosits, no tinc consol, no tinc res.

Espai de creació

Agafa el cotxe i després del dia de festa a la feina arribo a la mateixa oficina, obro la porta i el primer que veig és la petita placa que posava P. López Muñoz, la tombo i en aquell moment apareix ell, és com si el veiés. No, no ho és, en el moment en què m'apropo sento que s'esvaeix, no pot ser. Intento fer la feina el millor que puc i en veure la primera notícia sobre una nena amb dos caps enganxats que havia mort, decideixo tancar la televisió. Nosaltres podríem haver tingut també una filla, però vaig ser tan inútil que vaig ser incapaç de dir-li que l'estimava.

Ja és l'endemà, encara que per mi és avui i en Pau encara no apareix. Surto més aviat de la feina, tanco la porta i em dirigeixo al teatre, a veure si em trec les penes d'una vegada. M'assec a la primera cadira que trobo i comença la funció, tot i que no m'agrada molt, em sento lliure per uns moments. Esternudo i algú em dirigeix un salut. És ell, ens mirem i els nostres llavis es toquen, l'ambient s'anul·la convertint-se en un camp de flors. Aquesta nit és meravellosa, és quelcom que mai havia sentit, com un fènix en despertar-se.

Tornem els dos junts a l'oficina, ningú passa, menys la parella que havia portat fins a Girona, els va atendre en Pau i quan van haver marxat se m'apropa i els nostres llavis es tornen a unir en un mentre de fons se sent que a Olesa havien fet un referèndum, però això no ens interessava, jo tornava a ser ell i ell tornava a ser jo sense que res importés.

El meu començament

Dia 4 de març de 2003, un dia normal i corrent per a molts, els quals segurament no eren conscients que al districte Madrileny de «Puente de Vallecas» havia ocorregut un fet esfereïdor, ja que un home havia matat la seva muller de setanta anys. El més sorprenent d'aquesta trista tragèdia va ser que l'home va entregar-se per pròpia voluntat a les autoritats, la qual cosa podia fer arribar a la conclusió que es penedia del que havia fet i creia que mereixia ser castigat. Durant aquella mateixa jornada va ser enviat un missatge molt important. L'emissor, ni més ni menys que el Papa «Juan Pablo II» al president dels Estats Units d'aquells temps George Bush. El líder del vaticà pregava a Bush que optés per una solució pacífica amb el conflicte d'Iraq i no declarés la guerra, ja que aquesta darrera opció no-més comportava destrucció i patiment. Més endavant la població va poder veure que Bush preferia no seguir els consells de ningú i actuar seguint els seus ideals. Al dia següent, el 5 de març de 2003, la meva mare va haver d'agafar la baixa a causa que produïa quantitats excessives de líquid amniòtic i això provocava el risc que jo nasqués abans d'hora. Aquella mateixa nit la van ingressar a l'hospital Josep Trueta de Girona, on més endavant jo naixeria. En aquell dia tan intens, en el qual la meva família començava a preparar la meva arribada, un fet inesperat va fer moure milers d'estudiants de les aules per sortir al carrer i expressar les seves idees. La població, inquieta a causa de la possible guerra d'Iraq va decidir fer vaga per declarar la seva oposició contra el possible conflicte. Aquesta vaga va ser molt ben rebuda per milers d'alumnes que sentint la impotència que aquesta situació els produïa, no van poder estar-se de donar suport a la causa i no assistir a les aules al llarg d'aquella jornada. L'endemà 6 de març de 2003, la meva mare va viure una diada molt dura durant la qual va tenir moltíssimes contraccions i en la qual van haver de punxar-la dos cops perquè els meus pulmons maduressin, ja que en néixer un mes i mig abans no tindria la capacitat de respirar ben desenvolupada. Semblava que jo em negava a sortir i la meva família començava a resignar-se a la possibilitat que nasqués en les hores vinents. Sorprenentment la meva inesperada arribada va ser més aviat del que ells pensaven. Metre els meus pares ja començava a cansar-se d'esperar-me, un lloc proper a la nostra localitat va ser notícia. El PP, conegut com a partit popular, va reconèixer que la

Vaig néixer abans d'ahir i ja som demà passat

Pere Calders

gestió amb l'aeroport de Girona, situat a Vilobí d'Onyar, era molt millorable. Per intentar arreglar una mica la situació, el partit polític va anunciar que estava d'acord a destinar ajudes polítiques a les aerolínies de baix consum perquè es poguessin realitzar vols regulars des de Vilobí. El dia 7 de març de 2003 a mitjanit, més concretament a les 00.35, vaig sortir de la panxa de la meva mare després que ella passés 17 hores amb l'epidural esperant impacient la meva arribada. Quan finalment vaig prendre la decisió de conèixer el món, van haver de portar-me immediatament a la incubadora a causa d'haver nascut un mes i mig abans. Allà vaig passar els primers 29 dies de la meua vida, durant els quals vaig aprendre a respirar bé. Durant el dia que la meua família em va rebre, van ser detinguts quatre Espanyols a València suposadament vinculats a un atemptat contra Tunísia. Aquest fet va tenir molt de rebombori en la societat d'aquell moment, tot i que segurament, ara, amb el temps, ningú deu recordar aquesta història que un dia va ser notícia. Al dia següent del meu naixement, el 8 de març de 2003, vaig estar a la incubadora, la qual cosa implicava que els meus pares no podien veure'm quan ells volguessin. Aquell dia, al vespre, li van donar l'alta a la meua mare. Aquella jornada va ser nomenada «dia de la dona treballadora» i milers de dones van sortir al carrer per reivindicar-se. Estic segura que la meua mare estava massa atafegada amb l'experiència que estava vivint, ja que no se'n va ni assabentar. El dia 9 de març de 2003, segon dia de la meua vida, tot continuava igual que el dia anterior, els meus pares cansats de fer viatges i jo anant al meu ritme per intentar aprendre a respirar bé. Tot hauria continuat igual els propers dies si no fos perquè una infermera va parlar amb la meua mare. Li va dir que no feia falta que vingüés a tots els torns, ja que acabaria esgotada, tan sols feia falta que vinguessin a les hores que jo necessitava menjar, i així ho van fer. Molt a prop d'on nosaltres ens trobàvem, dues ciutats complien vint anys de ser dos municipis independents de Girona, eren les ciutats de Salt i Sarrià de Ter, dues localitats que dues dècades endarrere havien pres la decisió de deixar de formar part de la ciutat de Girona. L'endemà, el 10 de març de 2003, va sortir la notícia que les cooperatives lleteres catalanes s'ajuntarien per crear una gran marca de qualitat, una notícia molt bona, que implicava que durant els meus primers anys de vida beuria llet de bona qualitat. Durant aquell dia tota la família, tiets, avis, cosins... va venir a visitar-me, tots em veien per primer cop, menys els meus avis que m'havien vist el dia anterior. La meua mare recorda que tothom estava molt emocionat, sobretot la família del meu pare, ja que per als meus avis era la seva primera néta. Tothom recorda aquelles hores com a moments on tot eren somriures i alegria. Finalment, 29 dies més tard del meu naixement, vaig arribar a casa i vaig conèixer les quatre parets que m'envoltarien i em veurien créixer fins al dia d'avui, lloc on em trobo ara mateix relatant el meu començament.

Receptes per a la diversitat

“El salmorejo”

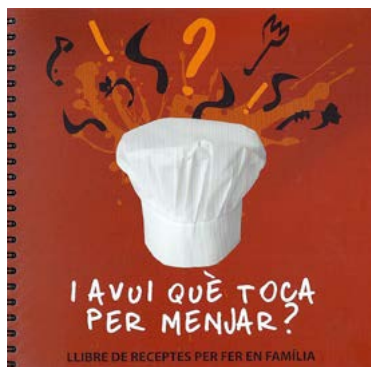
Recepta Cordovesa

Ingredients

- 1 kg de tomàquet
- 200 g de pa de fogassa preferiblement de Telera Cordobesa
- 250 ml d'oli d'oliva verge extra
- 1 gra d'all
- Sal segons agradi

Preparació

1. Comenceu per netejar els tomàquets, retirant la part verda del peduncle.
2. Tritureu-lo. No es necessari pelar ni treure les llavors perquè després passareu el puré de tomàquet per un colador fi i quedaran separades.
3. En un bol col·loqueu el pa i el cobriu amb el puré de tomàquet deixant que s'impregni durant uns 10 minuts.
4. Passat aquest temps, incorporeu el gra d'all triturat amb la batedora. Obtindreu una crema espessa de pa i tomàquet. La proporció del pa la podeu variar en funció de l'aigua que tinguin els tomàquets que utilitzeu i de la consistència de la molla.
5. A continuació incorporeu l'oli d'oliva verge extra. Un bon “salmorejo” s'hauria de fer sempre amb l'oli de la zona de Còrdova, però en tot cas, si no en teniu, utilitzeu un bon oli d'oliva per aconseguir l'emulsió perfecta i un resultat cremós i espès.
6. Després de tirar l'oli torneu a batre i paciència fins que el vostre “salmorejo” sigui uniforme, amb un bonic color ataronjat i suficientment compacte com per aguantar sobre la superfície el que li vulgueu posar.

Sopa de capirotades

Recepta típica d'Hondures

Ingredients

- 2 tasses de farina de blat de moro
- 1/2 tassa de formatge parmesà
- 1 tassa d'aigua tèbia (quantitat aproximada)
- 1/2 xile verd picat
- 1/4 ceba picada
- 1 tomàquet picat
- Coriandre al gust
- Sal i pebre al gust
- 1 culleradeta de consomé de pollastre
- 3 cullerades d'oli d'oliva

Preparació

1. Col·loca a la liquidadora el xile verd, la ceba, el tomàquet i el coriandre.
2. Divideix el resultat en dues parts : un per a condimentar la massa i una altra per condimentar la sopa .
3. Per fer les” tortitas”: col·loca en un bol la farina de blat de moro, la meitat del líquid de condiments i el formatge parmesà.
4. Ves afegint l'aigua tèbia i pastant fins que vegis que aquesta pasta va quedant homogènia i consistent
5. Afegeix l'ou i segueix pastant fins que vegis que s'ha barrejat bé
6. La seva consistència t'ha de permetre fer boletes.
7. Després les aixafes una mica fins a convertir-les en coques similars a les hamburgueses però més petites.
8. Fregeix-les en oli fins que quedin dauradetes.
9. Per fer la sopa: poses 1 culleradeta d'oli en una olla, sofregeixes l'altra part dels condiments líquids. Afegeix l'aigua suficient per fer la teva sopa, condimenta amb el consomé de pollastre, la sal i el pebre, quan bulli afegeix les coquetes amb molt de compte perquè no es desfacin
10. Cuina sense tapar a foc baix 15 min i llest!
11. Pots acompanyar la sopa amb arròs blanc i / o trossets d'alvocat

Opinió

Més enllà de la guerra

■ Ariadna Álvarez - 2n Batxillerat

(article d'opinió extret del seu treball de recerca)

Síria és un país gairebé enterrat sota pols i runes com a conseqüència d'una guerra que encara continua i que no té previst acabar en un futur proper. Ens trobem davant d'una situació que va començar

com a conflicte civil i que ha desembocat en un conflicte internacional sense precedents que està provocant la destrucció del país i el desplaçament massiu dels seus habitants, ara coneguts amb el nom de *refugiats*. Es tracta de gent que, enmig d'una crisi migratòria descomunal, s'ha vist obligada a abandonar el seu país, la seva llar i els seus éssers estimats.

Aquests refugiats no tenen cap més remei que desplaçar-se i viure temporalment en els anomenats camps de refugiats, que són espais en condicions lamentables on hi malviuen com poden. Aquesta gent que s'ha vist obligada a abandonar el seu país, la seva llar i moltes persones estimades de les seves vides. Ens trobem davant d'una realitat molt dura, però amb totes les dificultats que se'ls presenten la Unió Europea hi afegeix el seu rebuig, ja que la seva solidarització amb aquesta gent és vergonyosa. El milió de refugiats nouvinguts representa el 0,25% dels 510 milions de persones que viuen a la Unió Europea. Mentrestant, qui està rebent el major nombre d'exiliats són països amb economies molt més empobrides, com el Pakistan que acull una xifra d'1,6 milions de refugiats, el Líban amb 1,1 milions i Turquia que a finals del 2015 allotjava a 2,5 milions de refugiats provinents de la veïna Síria.

És obvi que si es volgués la Unió Europea duria a terme planificacions per tal d'acollir als refugiats i així proporcionar a aquesta gent que no té la culpa de res una vida digna, lliure i amb propòsits i oportunitats. Per sort, tot

i que les esferes polítiques són egoïstes i ambiciosos, no tothom comparteix el mateix sentiment. Hi ha un munt d'ONGs que estan col·laborant amb la causa, proporcionant ajudes com aliments i d'altres per cobrir les necessitats bàsiques dels refugiats. Els voluntaris que decideixen emprendre aquesta tasca no esperen res a canvi, es satisfan amb el simple fet de facilitar una situació en la qual ells podrien estar, perquè nosaltres tenim la sort de viure en un país on de moment hi regna la pau, però, i si no fos així, què?

Amb la informació que he recollit i la que m'han proporcionat testimonis de la guerra i voluntaris he vist les coses d'una altra manera. Igual que jo, segur que molta altra gent ha sentit parlar algun cop sobre la guerra de Síria, no negaré que les arrels són complicades d'entendre, però realment poquíssima gent s'interessa per saber què passa amb aquest conflicte. Les morts que ha causat són monstruoses per no parlar de la gent que segueix morint, però com que a nosaltres no ens afecta ens és igual.

M'he adonat que ens falta molta solidaritat, molta, i d'empatia també. Parlant de valors morals també esmentaré el fet de valorar el que tenim, la gent que ens estima i sobretot els petits detalls insignificants del dia a dia, que quan no hi són, te n'adones de la veritable importància que tenien. Poseu-vos a la pell dels refugiats sirians que tot i haver-les perdut no perden l'esperança de recuperar-les algun dia.

Experiències viatgeres

The diary of my vacation in Germany

■ Aina Culubret - 2n ESO

Sunday 30th of September

Today I woke up at 5 in the morning, then I went to the airport and I took a plane to Deutschland. There my uncles and my cousins were waiting and all together we went to visit Munich.

We visited the old city and we went to a typical restaurant called Hofbräuhaus to have lunch, famous because of Hitler. We ate frankfurt with bread and knuckle. In the afternoon, we visited the Oktoberfest. I was excited seeing all the people drinking a very big jar of beer and dancing on the tables.

We went back to my uncle's home. They live in the Konstanz area, called Bodensee, in a small village, Oberteuringen.

Tuesday 2nd of October

Today I visited the NeuschawNSTein Castle. It was 1h and 30 minutes driving from my uncle's house. The castle is in the middle of the Alps mountains, in a very beautiful place. This castle is famous because Disney was inspired by it to create the *Sleeping Beauty* castle.

The NeuschawNSTein Castle was built by the king Louis II of Babaria. I enjoyed very much the visit inside the castle.

In the return way we stopped at the "tobotranc", the largest of Europe. It was really fantastic!!! We climbed up the hill and descended very, very fast.

Thursday 4th of October

Today I went to the Black Forest area. We visited a lot of small villages, very beautiful. I loved the views of the big trees and the mountains. I went to the village with the biggest cuckoo clock of the world. Finally, we stopped at Freiburg, a big city with a very beautiful cathedral. We slept in a *Gasthoff* hotel in a small village.

Friday 5th of October

Today, after we had a very good and typical breakfast we went to the Europa Park. It's the largest theme park of Europe. I loved it; there are a lot of roller coasters, water rides and shows. Also, all the theme park was decorated for a Halloween party with a lot of pumpkins and bats. We stayed there until the park closed; it was a fantastic day for me and my family!!! Finally we went back home very tired.

Saturday 6th of October

The last day of my holidays, I spent the day with my family in Oberteuringen. In the morning we went to play football in the football stadium, and then we went to the tennis area to play.

In the afternoon we went to visit the Konstanz lake, we saw a lot of swans, people doing sky-surf... and in the sky there was a zeppelin.

Experiències viatgeres

Escapada a Londres

■ Martina Riera - 2n ESO

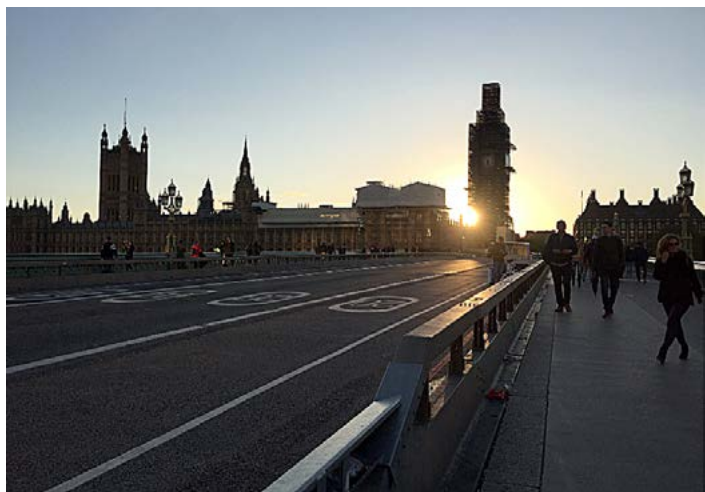
Quan vam arribar a Londres, després d'una hora i mitja de vol, vam anar a l'hotel a registrar-nos. Tot seguit vam anar a sopar al soho. I vam anar a fer un volt.

L'endemà vam anar al «british museum» on vam poder veure moltes coses de diferents cultures com per exemple: la Pedra Rosetta, i una sala que estava plena de mòmies. Tot seguit vam anar a dinar a un bufet lliure, i quan vam acabar, vam anar a un tour on es visitava els escenaris de la pel·lícula de Harry Potter. Després vam anar a fer una xocolata desfeta en un bar perquè estava plovent. Quan va para de ploure, vam anar a la botiga de m&m, i a la dels legos. Posteriorment vam anar al barri xinès a fer un volt i sopar.

Quan ens vam despertar, estava plovent i vam decidir anar al museu d'Història Natural a l'entradadel qual hi havia l'esquelet d'un dinosaure enorme. Quan va para de ploure, vam anar al «camden town» i ens vam quedar a dinar per allà. Tot seguit vam anar a fer un passeig per Londres, vam veure: el Big Ben, el London Bridge, el London Eye... I vam sopar.

Com que era l'últim dia vam anar al canvi de guàrdia al Buckingham palace, després vam anar a l'hotel a fer les maletes, i vam anar cap a l'aeroport per a la tornada cap casa.

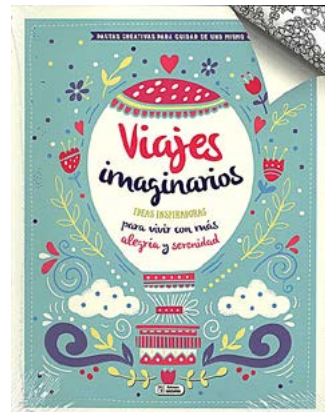
Redaccions de viatges imaginaris

Els alumnes de 2n d'ESO han fet per a l'assignatura de castellà el relat d'un viatge imaginari. Per això, han hagut de buscar informació i inventar-se les circumstàncies d'un viatge a un país desitjat.

Mi viaje a la China

■ Laia Mascort Vidal - 2n ESO

Había planeado este viaje hace mucho tiempo y por fin llegó el día, el 27 de noviembre. Mi hermano y yo fuimos hacia el aeropuerto de Barcelona, ya que nuestro vuelo salía a las dos del mediodía. Estábamos muy emocionados. A las once y cuarenta minutos de la mañana, hora en China, llegamos a Shangai, pero antes hicimos escala en Frankfurt. A las cuatro y diez de la tarde aterrizamos en el aeropuerto y a las seis y cinco minutos salimos hacia Shangai. Un total de catorce largas horas y cuarenta minutos de vuelo. En el avión estuve escuchando música y viendo películas, también dormí unas dos horas.

Finalmente a las doce llegamos a Shangai. Teníamos muchísimas ganas de llegar al hotel, tomar una ducha, descansar un poco y empezar a visitar la preciosa ciudad de Shangai. Cuando ya teníamos las maletas llamamos a un taxi para que nos recogiera en el aeropuerto y nos llevara hacia el hotel Grand Kempinski Hotel Shanghai. De este hotel me sorprendió mucho su forma tan peculiar, era un edificio muy moderno y muy, pero que muy alto. Ese hotel era increíble, tenía unas ventanas enormes y unas vistas increíblemente maravillosas, sobre todo por la noche con la iluminación de toda la ciudad. Cuando entramos fuimos a la recepción para que nos dieran la llave de nuestra habitación.

La habitación tenía una cama gigantesca y un baño de ensueño. Estábamos tan deslumbrados que decidimos inspeccionar un poco el hotel. Tenía unas piscinas tremendas, unos restaurantes con unos platos deliciosos y una decoración espectacular. Por la tarde después de descansar un rato en la habitación fuimos a dar una vuelta por los alrededores, había unos jardines enormes con el césped de un verde potente y unas fuentes decorativas extraordinarias.

El segundo día fuimos a visitar la Oriental Pearl Tower, una torre de 468 metros de altura, muy peculiar y muy moderna. Fue increíble y espléndido visitar ese monumento. Estaba lleno de turistas y de gente de esa ciudad.

El tercer día fuimos a dar un paseo y a conocer un poco la gastronomía de ese país. Fuimos a un restaurante muy sencillo pero con unos platos buenísimos. Yo comí un plato llamado xiaolongbao, que es un pan chino, más bien como unos bollos que se comen con la sopa. Estaban deliciosos.

Durante el cuarto día visitamos el Yu Garden, que es un jardín botánico enorme situado alrededor de un río, con unos colores vivos y lleno de edificios típicos de China. Me sorprendieron mucho sus edificios y sus tejados tan característicos.

El quinto día fuimos caminando hasta un mercado típico de Shangai que estaba lleno de paradas y de gente. Al mediodía volvimos al hotel y por la tarde nos bañamos en la piscina climatizada para relajarnos.

Experiències viatgeres

El sexto día decidimos ir a visitar el Jin Mao, un rascacielos de 128 plantas. Fue una experiencia inolvidable. A la hora de cenar fuimos a un restaurante muy famoso de Shanghai.

El séptimo día el tiempo no nos acompañó mucho, así que decidimos quedarnos en el hotel y allí ir a hacernos un masaje. Por la tarde ya empezamos a recogerlo todo para irnos hacia el aeropuerto. Una vez allí, a la una y cinco minutos de la madrugada, el avión ya despegó y después de otras catorce horas de vuelo llegamos a Barcelona.

Fue una experiencia sorprendentemente maravillosa poder viajar a esa ciudad. Repetiría este viaje una y mil veces.

Mi viaje a China

■ Aina Culubret - 2n ESO

El día 26 de noviembre era nuestro día más esperado, cojimos las maletas y nos fuimos hacia el aeropuerto. Llegamos al aeropuerto a las 7 de la tarde, tres horas antes de despegar. Nuestra compañía era Emirates. El vuelo hasta Shangai nos costó 740 euros ida y vuelta por persona, un poco caro, pero nos hacía tanta ilusión ir a Shanghai... Fuí con mi amiga Eva del instituto. Nuestra primera parada era Dubai, allí haríamos escala para llegar a nuestro destino. Subimos al avión y nos quedamos impresionadas de lo grande que era. Durante el vuelo nos traían comida y bebida en todo momento.

Llegamos a Dubai. El clima era muy cálido y pegadizo. Pedimos a la compañía que nos dejara salir del aeropuerto 1:30h para visitar la ciudad. Cogimos un tren hasta el centro y compramos un tour para visitar el Burj Khalifa y el Dubai Aquarium. Nos costó 49 euros por persona. Me encantó la ciudad. Volvimos al aeropuerto y cojimos el otro avión para llegar definitivamente a nuestro destino: Shanghai.

Finalmente llegamos a Shanghai. Eran las 15 hora local. Al salir por la puerta del avión nos vino un olor muy fuerte y extraño para nosotras. Cuando salimos, todos los taxistas nos preguntaban si queríamos subir a su taxi. Cuando logramos encontrar un taxi con un buen precio, le dijimos que nos llevara a nuestro hotel que se llamaba The Phoenix Hostel Shanghai. El trayecto fue de 38 minutos. El hotel nos costó 219 euros, una habitación para las dos durante 5 días. Estaba super bien, muy limpio y una excelente ubicación. No cenamos nada porque estábamos muy cansadas y nos fuimos a dormir.

Nos levantamos, desayunamos y luego fuimos a visitar The Oriental Pearl Tower. És una torre de televisión y radio, a mí personalmente me gustó mucho. Aprovechando que estábamos allí, fuimos a Yu Garden. Precioso, un jardín botánico al lado de la antigua muralla china. Descansamos para ir a comer y luego fuimos a visitar The Bund, un lugar histórico. Esas vistas valían oro, eran preciosas. Estábamos cansadísimas y fuimos a dormir al hotel que solo estaba a 27 minutos de allí.

El siguiente día fuimos a visitar the City God Temple. Un templo muy importante de Shanghai. Luego fuimos a comer. A mí los restaurantes de China me gustan mucho porque normalmente puedes ver cómo cocina el Chef en vivo. Durante estos días, siempre comíamos lo mismo: arroz, fideos o pollo y lo pedíamos a la camarera con símbolos o como podíamos. Por la tarde fuimos a la Nanjing Road de compras. Nos volvíamos locas comprando souvenirs y ropa típica de Shanghai. Para cenar queríamos

probar los insectos fritos porque teníamos mucha intriga para saber cómo sabrían. Lo probamos y nos encantaron porque sabían igual que unas patatas chips pero nos hacía mucho reparo pensar que estábamos comiendo moscas, grillos u otros insectos.

Otro día fuimos al otro lado de Shanghai cruzando el mar del Oriente, a Jin Mao. Jin Mao es un edificio muy bonito que vale la pena visitar. Aprovechando que estábamos en el otro lado fuimos a visitar Lupu Bridge. Un puente magnífico que nos encantó. Fuimos a comer y no sabíamos qué pedir y le dijimos a la camarera que nos trajera su plato favorito y nos trajo perro guisado. Cuando lo ví me dieron náuseas de sólo pensar que era perro. Lo dejamos y nos fuimos para Gongqing Forest Park que está en el otro lado del mar. Era un parque, me recordó mucho al Hyde Park de Londres. Era muy natural todo y super bonito.

El penúltimo día fuimos a Chongming Island que está en coche a 38 minutos desde el hotel hasta el puerto y luego cojimos un ferri que nos llevó a la isla. Con el ferri atravesamos el río Yangste. Al llegar a la isla hicimos un montón de actividades como: ir a pasear por la naturaleza, hacer una vuelta en bici o ir con kayak por el río.

El último día recogimos las maletas y fuimos a Shanghai Disney resort. Es como Disneyland pero mucho más grande y más bonito. A las cuatro fuimos hacia el aeropuerto y a las ocho nos volvíamos para España. Esta experiencia me encantó y pude ver un montón de cosas que no me podría haber imaginado.

Crónica de mi viaje a la China

■ Ana M Ciobanu - 2n ESO

Hace unos cuantos meses fui de viaje con mi mejor amiga a Hangzhou, una ciudad de la China. El viaje duró cuatro días, y fue increíble.

Los vuelos y el hotel los reservamos unas semanas antes del viaje, ya que encontramos una oferta. El día anterior estuve toda la tarde preparando mi maleta, ya que no sabía que llevarme. Cuando por fin pude cerrarla ya era de noche, así que me fui a dormir. Al día siguiente me desperté a las seis de la mañana, porque el vuelo salía a las 11a.m. Desayuné, me preparé y fui a buscar a mi amiga. A las siete y media nos dirigimos rumbo a Barcelona, ya que el avión despegaba de allí.

El vuelo duró once horas, y fue bastante aburrido, no hubo nada de especial, solo que nos dejaron probar un dulce típico de China, la barba de dragón, pero ni a mí ni a mi amiga nos gustó mucho.

Al aterrizar fuimos directamente a hospedarnos. El hotel se llamaba West Lake. Era de cinco estrellas y era precioso: tenía spa, piscina, un gran

Experiències viatgeres

patio, y hasta aparcamiento. Como al llegar ya eran las cinco de la mañana, nos fuimos a dormir. Nos despertamos a las doce o una del mediodía, aproximadamente, y como aún estábamos un poco cansadas por el viaje, decidimos que nos quedaríamos la tarde en el hotel. Así que eso hicimos: primero fuimos al restaurante del hotel a comer, y luego, al acabar, pasamos el resto del día relajándonos en el spa y bañándonos en la piscina.

El segundo día visitamos dos parques. El primero se llamaba Hangzhou Orient Culture Park. Pasamos toda la mañana allí, ya que había paisajes muy bonitos, e hicimos un montón de fotos. El segundo parque fue el Hangzhou Songcheng Park. Allí estuvimos menos tiempo, ya que cerraba a las 10:30p.m, pero nos lo pasamos bien igualmente, ya que había espectáculos muy bien hechos, y todo el lugar estaba decorado con luces.

El tercer día lo pasamos en el parque de atracciones llamado Hangzhou Paradise. Fue mi día favorito, ya que había todo tipo de atracciones, desde atracciones de agua y más tranquilas, hasta atracciones muy extremas. Había hasta espectáculos. Comimos y cenamos allí.

El último día no hicimos muchas cosas interesantes: por la mañana fuimos a dar un paseo por toda la ciudad, y compramos algunas cosas de los mercadillos que había por allí. Ese día nos dieron de probar unos pasteles muy ricos llamados pastel de luna, y al final acabamos comprando unos cuantos, hasta buscamos la receta en internet. Por la tarde volvimos a poner las cosas en la maleta y a prepararlo todo, porque el avión salía esa madrugada, a las tres de la mañana. Al acabar de preparar todo y dejar la habitación ordenada nos pusimos a mirar la televisión. Queríamos dormir un rato, porque por la noche estaríamos en el aeropuerto, pero no conseguimos hacerlo. A las 12 p.m. abandonamos el hotel y cogimos un taxi para ir hacia el aeropuerto. El viaje de vuelta salió bien, hasta tuvimos suerte, ya que el avión salió un poco más pronto. Nos aburrimos bastante durante el vuelo, pero estuvimos hablando que el siguiente año volveríamos a hacer un viaje a la China, porque ese nos encantó.

Mi viaje a China

Enna Prat Massaguer - 2n ESO

Por fin llegó el gran día. Nos levantamos a las seis de la mañana entusiasmados para ir a Cantón después de ahorrar y esperar ese día desde hacía muchísimos meses. Era un viaje familiar: los abuelos, mis padres y mis hermanas, para celebrar los 50 años de matrimonio de mis abuelos. Teníamos 20 días para descubrir los encantos de un país tan distinto al nuestro. Una vez en Barcelona facturamos las maletas y ya no las volvimos a ver. En total eran diecisiete horas de vuelo y llegamos tres horas antes de despegar. Además ese avión hacia escala y se paraba en Dubai. Una vez dentro del avión nos equiparon con mantas, antifaces para la luz y auriculares. Hasta llegar a Dubai dormimos mucho tiempo, el runruneo de los motores del mismo avión nos relajaba. Una vez llegamos a Dubai, nos dio tiempo de hacer una corta visita por los alrededores del aeropuerto. Cuando volvimos al aeropuerto, para subir al avión por segunda vez y esta vez sí, llegar a nuestro destino, nos dijeron que el vuelo salía con retraso, así es que nos dio tiempo de aproximarnos a la cafetería a tomar algo. No era el mismo avión, esta vez aun era más ancho y los asientos eran agradablemente cómodos. Teníamos un televisor delante de cada silla que hizo el trayecto un poco más agradable. Una vez en Cantón solo ver la Torre ya nos pusimos muy ansiosos para bajar del avión y por fin llegar al hotel. Esperamos ver salir nuestras maletas por la cinta transportadora mientras algunos pasajeros se ponían nerviosos por no encontrar su equipaje. Una vez tuvimos las maletas, cogimos un taxi y nos llevó al White Swan Hotel. El hotel era precioso, enorme y se encontraba delante de una playa infinita

de arena fina. Era un complejo lleno de restaurantes, bares y locales con actividades de ocio. Nuestra habitación daba delante del chiringuito de la playa y de los parasoles de colores puestos de tal manera que parecía una colmena. Era ancha con dos camas de matrimonio, un aseo y un lavabo con bañera jacuzzi. Tenía una espectacular terraza con dos tumbonas, un tendedero para las toallas de la playa y una mesa pequeña para los refrescos. De todo lo que visitamos en nuestra estancia me encantó la torre de cantón por los colores que le dan las luces por la noche. Sus colores cambian según el día y le dan dibujos y formas distintas, con movimiento. Y el Chimelong paradise, parecido a un parque de atracciones pero muy extenso y con atracciones más innovadoras y arriesgadas. Dentro del parque había una zona para los más pequeños y las familias que prefieren tomarse el día de una forma más tranquila. Todos los días eran llenos de experiencias inolvidables, aunque a veces no demasiado agradables, pero lo que más me sorprendió de todo lo que vi durante mis vacaciones fueron algunas costumbres de los habitantes de Cantón, como que los niños pequeños hacen sus necesidades en cualquier sitio y no utilizan pañales. Sus atuendos son abiertos por las entrepiernas para que, en caso de necesidad, puedan abrir las piernas y hacer sus necesidades. Las calles se ven sucias y algunos olores de alimentos son desagradables para la gente que no estamos acostumbrados a vivir allí. Tienen la costumbre de utilizar la comida en abundancia ya que es muestra de poder económico. En los restaurantes suelen pedir y pedir aunque no vayan a comérselo. A nosotros, los occidentales, ver tirar la comida de esta forma nos parece de muy mal gusto y educación.

Paràboles sobre la mort o la justícia

Els alumnes de 1r de batxillerat han començat una nova matèria: la filosofia, i una de les primeres activitats que han hagut de fer aquest primer trimestre ha estat la creació, treballant en grups cooperatius, d'unes paràboles sobre la mort i la justícia.

A continuació, en teniu unes quantes com a exemple.

La sobirana del poble

■ Aina Rejano, Nil Ribes, Paula Romero i Lara Roura

Hi havia una vegada un poble que vivia a l'ombra d'una sobirana temuda per tots els habitants. Els que no la temien donaven ofrenes perquè aquesta fos pietosa amb ells, però els que no li tenien cap respecte vivien sense contemplacions cap a ella.

El poble la definia com a una persona elegant, es solia mostrar delicada, però, si el temps es girava, esdevenia atroz i retorçada. Era meticulosa, ningú se li oposava, lluitava un gran somriure en el seu rostre apagat amb un aire tan sinistre que tothom evitava mirar. Els seus vestits eren negres i negres eren els seus guants, era com el cel ennuvolat, mai es sabia quan descarregaria la tempesta.

Cada setmana la sobirana baixava del seu palau per fer una pelegrinació cap a les muntanyes més altes de les rodalies, tots els vilatans ansiosos per ser els escollits privilegiats que l'acompanyen formen un fila davant seu. Ella es passeja harmoniosament i a l'atzar amb la seva mà freda els senyala, alguns orgullosos, els altres més resignats, la segueixen cap a una caminada sense retorn.

(Paràbola de La Mort)

Infinita nada

■ Nerea Piany, Idoia Prats, Ivet Prim

—Podría imaginarme lo que quisiera, pero sin embargo aquí me encuentro, en un inmenso lienzo en blanco.

Día 14, 11.11 pm. Vendría a ser lo único que logro recordar con claridad. ¿Tal vez una fecha importante para mí?

Sentí una fuerte angustia en mi pecho, que amenazaba con crecer a medida que iba avanzando.

Recorrí la sala, en busca de explicaciones. Hallé un pequeño punto de luz que se posaba directamente en un papel. Para ser más exactos, en una foto. En esta misma aparecía un cuadro con trasfondo blanco, similar a la pared del cuarto.

"Dante"

Fue lo primero que me vino en mente al ver esa pintura.

Al alzar la vista me encontré con la pieza artística en cuestión. Estaba justo delante de mí.

Una extraña fuerza me impedía ignorarla, es más, me iba atrayendo poco a poco hacia ella.

"Eres preso de tu propio destino"

Al abrir los ojos, me di cuenta de que estaba al otro lado del lienzo.

Esta habitación era distinta, estaba repleta de cámaras y objetos fotográficos. En una de esas cámaras había una etiqueta con un nombre.

Eso era yo, eso era mi alma.

Paràboles sobre la mort o la justícia

L'espelma

■ Estela Puig, Arnau Rabassa, Sergi Roca

Hi havia una vegada tres nens. Després d'un dia dur d'escola van decidir anar a jugar a casa d'un d'ells. Un cop allà començaren a jugar, però tot d'una saltà la llum, a causa d'una tempesta.

Amb por a la foscor varen anar a buscar una espelma, la van encendre, i van començar les inquietuds. Començaren a preguntar-se quant duraria l'espelma, en quin moment s'apagaria i per quin motiu ho faria. Podria apagar-se si no s'hagués encès? Què passaria un cop s'apagués? Què se'n fa de la flama un cop s'apaga?

Quan s'estava a punt d'apagar, de cop i volta tornà la llum.

Moments després els nens s'oblidaren de l'espelma i van tornar a jugar.

L'amor al cotxe

■ Estel Garcia, Shelly Gallego, Martí Figueras i Enric Figueras

Hi havia una vegada un noi jove que es va comprar un cotxe, el qual li agradava molt a diferència dels altres que havia tingut anteriorment. Amb ell va descobrir nous indrets i va viure moltes experiències.

Passaven els anys i cada cop li agradava més, fins que malauradament va passar el que més temia. El cotxe va deixar de funcionar. El va portar al mecànic per intentar solucionar-ho però aquest li va dir que no hi havia res a fer, sense donar-li un per què.

Tot i que ell ja sabia que aquest dia havia d'arribar, no va poder evitar deprimir-se. La idea de perdre aquell cotxe el va afectar profundament.

Paràbola sobre una parella

■ Àlex Arredondo, Sara Barber, Nil Busquets, Sergi Calduch

Fa molt de temps en algun lloc dues persones mantenien una relació. Soltadament es van haver de separar i mai es va saber la raó. Tot i això continuaven enamorats.

Un d'ells per tal de mantenir el vincle que els unia enviava reiteradament cartes i regals. Per l'altra banda l'altra persona de la relació mai va donar cap resposta. El que el primer no sabia era que l'altre per la seva situació no podia enviar-li cap resposta. Tot i que ell rebia tots els regals i cartes i els conservava per sempre, igual que el record de la seva relació.

Tot i que mai es van retrobar els regals, les cartes i el record van perdurar per sempre.

La paràbola de manyoc

■ Ferran Carandell, Ènia Coll i Eloi Corominas

Una vegada hi havia una caseta al mig d'un prat on vivia una família amb una gata. Un dia, el nen de la casa, li va regalar un manyoc de llana negra. La gata estava ben contenta, es passava la major part del dia jugant amb el manyoc.

Com més utilitzava el manyoc, més se li desfilava. Tot i saber això, la gata continuava jugant, gaudint cada cop, mai es cansava de jugar. La gata veia que cada cop que jugava amb el manyoc es desfilava més i més ràpid, amb el pas del temps es va anar deteriorant, fins que un dia, sobtadament, va començar a jugar amb ell i es va acabar de desfilir del tot, es va desfer, ja no hi havia manyoc, només un llarg fil amb el qual ja no es podia jugar.

La paràbola de les reines

■ Paula Bautista, Alba Bayés, Sara Bonet, Afra Camós

Hi havia una vegada, un poble on governava una cruel reina anomenada Maria, aquesta tenia un filla que es deia Pepi.

El poble odiava la reina Maria ja que utilitzava el seu poder per abusar d'ell, de manera que aquest es va organitzar per acabar amb la vida de la reina. Però abans de poder dur a terme el seu pla, la reina Maria va morir; així que la seva filla Pepi va passar a ser la seva successora al tro.

El poble estava enrabiat perquè no havia pogut matar l'antiga reina, però alhora estava atemorit que la nova reina Pepi actués igual que la seva mare. És per això que el poble, sense donar una oportunitat a la nova reina, van posar en pràctica el pla i la van matar.

Nous horitzons

En aquesta secció, algunes ex-alumnes del centre ens expliquen la seva experiència universitària. Si comptem l'estiu, fa mig any que són fora de l'institut, o en tot cas podem dir que fa tot just tres mesos que han començat un nou camí a la universitat. La majoria han passat sis anys de la seva vida en aquesta escola i any rere any hi venien sense pensar més enllà d'aquell curs escolar. Finalment, han emprès una nova etapa de la seva vida els inicis de la qual ens detallen a continuació, tot i que segur que els bons moments passats a l'institut perduraran a les seves ments.

Cap a Barcelona falta gent!!

■ **Clàudia Alcañiz (Estudiant de Fisioteràpia a la UAB)**

Ara fa un any estava fent els últims retocs al treball de recerca. A part d'estar una mica estressats, estàvem molt ocupats: presentació del TdR, exàmens, treballs i, sobretot, saber que amb les notes de Batxillerat i les PAU et jugues l'accés a la universitat on vols estudiar. De manera que, si vols aconseguir els teus objectius, vas a per totes i, t'agradi més o menys una assignatura, fas els possibles per treure bones notes. A vegades sembla que el curs sigui interminable i les vacances curtes de Nadal i de Setmana Santa no et permeten baixar el ritme.

Però ara tot sembla molt llunyà. Tothom et diu que canviar de l'institut a la universitat és un gran canvi.... Realment ho és.

Visc a Barcelona, comparteixo un pis amb altres estudiants, em desplaço en transport públic unes quantes vegades cada dia, faig classes a l'autònoma i a l'hospital amb tots els meus nous companys, el meu horari és un tetrís de dies, aules, hores i, el més important: per fi he deixat d'estudiar totes aquelles assignatures que fa anys que volia treure'm de sobre!!

Reptes:

1. Ets molt més independent, no només perquè no vius amb els pares, sinó perquè els professors de la universitat no estan pendents de tu. Ets tu mateix que t'has d'organitzar els horaris, que has de preocupar-te de tenir els apunts, de buscar la informació a diferents fonts... perquè això dels llibres de text s'ha acabat.

2. Coneixes mooolta gent nova de cop. Els companys de la universitat (a classe som 100!!), els de l'autoescola, els de cursos d'idiomes, els amics dels teus companys de pis...

3. Responsabilitat: els diners s'han d'estirar perquè t'arribin per l'abonament del transport urbà, del tren, pel menjar, pel pis, per comprar, per sortir... El menjar s'ha de fer, el pis s'ha de mantenir en condicions.... I, sobretot (encara que això depèn de la carrera que escullis), has de treballar dur per anar al dia en els estudis, les pràctiques i treure bons resultats als exàmens.

Avantatges: Mola mooolt!!!!

1. En general, les assignatures són xules, és realment el que t'interessa, és engrescador, motiva molt veure que ja quasi hi ets, que realment estàs estudiant per esdevenir un bon professional en allò que has escollit.

2. A la universitat no només s'hi fan classes, hi ha una pila d'activitats fora de classe que comparteixes amb estudiants d'altres facultats o d'altres cursos: gimcanes, festes, activitats esportives i un bon ambient general.

3. Viure a Barcelona ofereix moltes possibilitats que no teníem a Santa Coloma. Hi ha moltíssimes opcions per passar el teu temps lliure!

Jo estic molt contenta amb el canvi i també tot el grup d'amigues de l'institut que ens anem trobant per la universitat, al tren cap a Sils dels divendres a la tarda o al sopar de la ratafia. Seguim tenint el nostre lligam amb Santa Coloma i un record entranyable del nostre pas per l'institut. Però com mola el dia a dia a la uni....

Nous horitzons

Ser mestres

■ Naiara Chorrero i Marina Cabús

(Estudiants de Mestres d'Educació Primària a la UdG)

Som la Naiara Chorrero i la Marina Cabús i aquest any és el primer fora de l'institut, tot i que semblava que mai no arribaria el moment.

Això significa que ja ens trobem en una nova etapa, la universitat, és a dir, estem a un pas de fer realitat el nostre somni: ser mestres.

Actualment estem estudiant Educació Primària a la Universitat de Girona, el camí per arribar fins aquí no ha estat gens fàcil, més aviat podem dir que és un camí que requereix molta constància, esforç i dedicació.

Diuen que "el que algo quiere, algo le cuesta" i ara més que mai hem entès el significat d'aquesta frase.

La universitat no només és un lloc on estudies el que t'agrada, és un lloc on creixes, madures i aprens a ser millor persona.

A nivell personal, hem de dir que fins ara creiem que el camí que hem escollit és el correcte i per tant, no ens hem equivocat en la nostra elecció. Hem fet noves relacions, hem conegut diferents mètodes d'ensenyar i també d'aprendre, i sobretot persones que comparteixen amb nosaltres la mateixa vocació, una vocació que les dues vam tenir clara des d'un bon principi. Vam començar juntes aquest camí i, si tot segueix com ara, arribarem de nou al nostre destí, juntes.

Amb aquest escrit només ens agradaria recordar la importància de mai no tirar la tovallola i així fer que la paraula rendir-se no entri en el nostre vocabulari. Ànims, forces i lluiteu fins al final per allò que veritablement us agrada!

Coses noves

■ Laura Casadevall

(Estudiant de Comunicació i Indústries Culturals a la UB)

Després de dos mesos a Barcelona, rebre un missatge de la Carme Soler fa més gràcia que mai, i sense pensar en la mandra que et farà quan arribi el moment d'escriure, decideixes dir-li que sí, que t'asseuràs a recordar els inicis d'aquesta nova etapa.

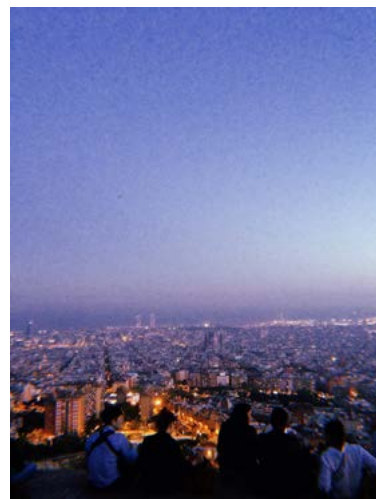
L'onze de Setembre vaig arribar a Barcelona amb la maleta, una bossa plena de menjar i la T-jove. Després de tot un estiu imaginant com serà el primer dia a Barcelona, mai arribes a donar-ne prou detalls.

El primer dia de la uni és força curiós: una colla de desconeguts, dins una classe, sense saber gaire bé el que faran durant els propers quatre anys. Tothom està molt pendent de fer amics, i és que, mirant els teus companys, no saps dir quins d'ells es convertiran en els tradicionals "amics de la uni".

El dia a dia a Barcelona és entretingut. Sembla extrany arribar a casa a quarts de dotze i tenir problemes per pensar què dinaràs, i haver de contraposar la fam amb la voluntat de menjar sa, per poder dir als pares que no es preocupin, que segueixes menjant bé. Les tardes són llargues, i si t'ho proposes pots trobar el temps per fer-ho tot: per passar apunts, per estudiar... però cal dir que el percentatge de tarda que es dedica a l'estudi és molt relatiu.

I ràpidament i amb facilitat t'acostumes al dia a dia a la ciutat: a les birres al bar de la uni, a alguna campana els dies que tens son, al sopars, als concerts, a les festes a les cinc de la tarda, als dijous universitaris... i t'acostumes també a tornar a casa els caps de setmana, a tenir ganes de veure la família, a agafar el tren el diumenge a la tarda.

A poc a poc, descobreixes el millor de Barcelona, els seus racons, i te'n adones que l'important no és el lloc, sinó el canvi que ha fet la teva vida els dos últims mesos.

El reportatge

Millennium challenge

■ Comissió projecte "Millennium Challenge"

El juny passat ens vam embarcar en un projecte ambiciós i al mateix temps molt encoratjador, el "Millennium Challenge". Es tractava d'un projecte de treball cooperatiu destinat als nostres alumnes de 1r, 2n i 3r d'ESO que va ocupar els 7 darrers dies de juny a l'institut. El centre es va transformar. Els grups classe tradicionals es van fondre i els nostres alumnes es van agrupar de manera totalment novedosa. En un mateix grup es van trobar alumnes de 1r, 2n i 3r treballant junts; tot un repte. El tema a desenvolupar era un altre repte: Els 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), objectius universals, integradors i ambiciosos, l'Agenda 2030 de les Nacions Unides per al Desenvolupament Sostenible, aprovada el 25 de setembre del 2015.

Les temàtiques que aborden van des de la pobresa, la fam, la pau, la salut, l'educació, les desigualtats, la inclusió, la prosperitat econòmica, la protecció del planeta, la lluita contra el canvi climàtic, les ciutats i els territoris, l'energia, el consum i la producció. L'objectiu, fer del nostre planeta un món millor.

Aquests 17 objectius estan a la base de molts projectes que es treballen al centre al llarg del curs, des de la comissió de les Escoles Verdes fins a la comissió UNESCO que treballa en projectes de solidaritat. Tancar el curs amb aquest projecte ens va semblar una manera de fer veure als nostres estudiants que la tasca que es porta a terme curs rere curs no són fets aïllats, sino que poden formar part d'un projecte global. Fer entendre que les solucions venen de la suma de totes les petites aportacions que es poden fer de manera individual, o en el cas que ens ocupa, en petits grups de treball.

Després d'un primer dia farcit d'activitats per cohesionar els nous grups, els alumnes es van instal·lar a les aules en funció de l'objectiu del mil·lenni que havien de treballar. A cada aula bullien les idees per intentar trobar

solucions als reptes proposats. No sols tenien els materials per treballar cada objectiu, sinó que també van visitar o van escoltar xerrades d'empreses o entitats que estaven desenvolupant tasques relacionades amb el repte a tractar: pobresa, educació, etc.

El resultat final, els projectes que els diferents grups havien desenvolupat, es van mostrar el darrer dia de curs en una Showroom oberta a tothom a la qual es van convidar famílies i diferents personalitats de l'àmbit local de Santa Coloma.

"Millennium Challenge" és un projecte que ja ha traspassat les fronteres del nostre institut. Aquest mes de novembre un grup de professores membres del grup impulsor el va anar a presentar a Barcelona en una trobada d'escoles UNESCO de tot Catalunya. Val a dir que les felicitacions van ploure de totes bandes.

Estem molt orgullosos del resultat del projecte. Aquest any treballem per tornar a repetir l'experiència i encoratjar als nostres alumnes a seguir pensant en més solucions per aconseguir complir amb els 17 objectius de desenvolupament sostenible.

http://mediambient.gencat.cat/ca/05_ambits_dactuacio/educacio_i_sostenibilitat/desenvolupament_sostenible/agenda-2030-ods/que-son-els-ods/

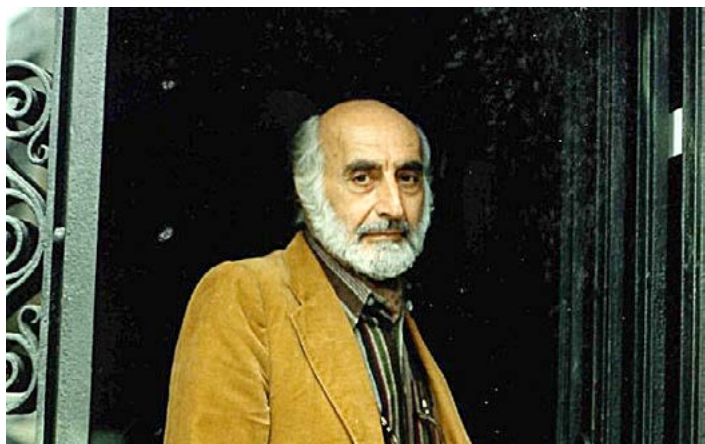
El reportatge

I si en fem una pel·lícula?

Poeta i alquimista?

■ Elvis Mallorquí

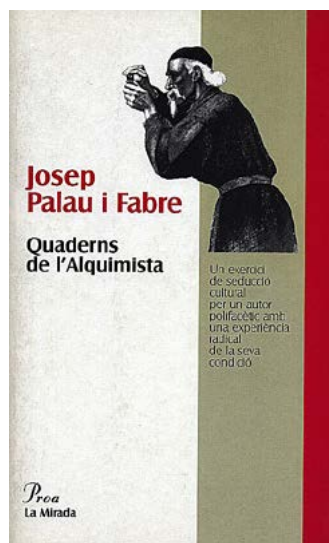

Pot una persona del passat perseguir a algú que viu avui, en el món present? Dieu-m'ho, si us plau, que ho necessito. No crec en fantasmes, no n'he vist mai cap, ni espero fer-ho. No en tinc cap necessitat. Però això no treu que en Josep Palau i Fabre em persegueixi. I això que, diu la Viquipèdia, que va morir el 23 de febrer del 2008 a Barcelona i és enterrat a Caldetes.

Tot va començar fa anys, el dimarts 24 d'abril del 2001. Vaig entrar en una llibreria a Palma de Mallorca. Ho sé perquè sempre apunto el dia que compro un llibre i el lloc, si sóc fora de casa. Què hi feia jo a Mallorca, aquest dia? No se m'acut... fóra que ... estés de viatge de fi de curs amb els alumnes. Sí, és clar, l'únic viatge que he fet a Mallorca. Quin viatge!

Tornem al llibre. Era els *Quaderns de l'Alquimista*, de Josep Palau i Fabre, publicat l'any 1997 per Edicions Proa. Per què el vaig comprar? No ho recordo. De fet, és dels llibres que he començat unes quantes vegades i que mai l'he llegit del tot. Coneixent-me una mica... devia ser per l'alquimista. Em són a medieval i ja està, no ho puc evitar. Des de sempre he tingut la sensació que a l'edat mitjana s'hi estava fresc. M'imagino aquesta època d'un color entre la verdor de la vegetació un matí de la primavera i el blau del cel clar al matí quan s'alça el sol. Res a veure amb el terrible imperi romà, de color ataronjat i d'un ambient calorós, més encara, xafogós, com el de les tardes d'agost que no hi ha tempesta. Segur que l'imperi romà es va esfondrar per la calor... És terrible.

A la meua edat mitjana de calor forta no en fa. L'ambient és agradable i ... sempre hi ha un espai per a la màgia. I l'alquímia no deixa de ser una forma de màgia. Però anava doblement equivocat. En Palau i Fabre no hi explica gairebé res de l'edat mitjana en aquest llibre: només hi ha unes pàgines dedicades a Ramon Llull, el gran escriptor mallorquí. I, a sobre, el llibre més conegut d'en Palau i Fabre no és aquest: són els *Poemes de l'Alquimista*. No ho vaig saber fins molt més tard. Que una cosa és comprar un llibre... i l'altre llegir-lo.

De fet, els *Quaderns de l'Alquimista* havien quedat en un racó de casa. Fa un any i mig vaig tenir la idea d'aprofitar-lo per llegir-lo, atès que se celebrava, l'any 2017, l'Any Palau i Fabre per celebrar el centenari del seu naixement. No era estrany que em vingués la idea. Obries les pàgines d'un diari i et trobaves amb algú que n'havia escrit un article. Miraves les notícies a la televisió... i en parlaven. I si repassaves l'actualitat al Twitter, et sortia a cada moment algun missatge que s'hi referia. Encara no ho percebia com un atac ..., però ja havia començat la persecució. Em va arribar una ressenya dels *Poemes de l'Alquimista* escrita per Albert Benzekry i Arimon a la revista *Visat*, núm. 4, l'any 2007. Hi explica que durant la guerra civil, a Barcelona, mentre llegia Rimbaud i el *Llibre d'Amic i Amat* de Ramon Llull, Josep Palau i Fabre va descobrir la veritat de l'alquímia i la va aplicar a la poesia, entesa com un mitjà d'exploració o d'experimentació, no com un fi en ella mateixa. I diu... que intenta fer com el seu amic i estimat Pablo Picasso, és a dir, desintegrar la realitat per fondre-s'hi. I fins i tot desintegrar-se ell mateix i aparèixer, en els poemes, convertit en arbre, ocell, estrella, Llull o l'home de les caveres.

En castellà també em perseguia. "Josep Palau i Fabre, la voz subversiva del alquimista" és el títol d'un article del 2004 de Francisco Ruiz Soriano a *Espéculo. Revista de estudios literarios*, de la Universidad Complutense de Madrid. Llegint-lo entenc que el llibre dels *Poemes de l'Alquimista* és, en realitat, una col·lecció de llibres que havia escrit Palau i Fabre entre el 1936 i el 1952 en els quals va experimentar diversos models poètics: aforismes, poemes en prosa, mímisis, laberints, poemes dramàtics, contes al·legòrics i desdoblaments poètics. Vaja... que era un "alquimista poeta". I també explica que els *Quaderns de l'Alquimista*, escrits originàriament el 1977, eren unes notes en què Palau i Fabre reflexionava sobre els poemes que estava escrivint.

Això, és clar, em va portar a començar a llegir ... disset anys després ... el llibre que havia comprat a Mallorca. I sí, Palau i Fabre parla de la "*imatge de l'alquimista medieval i de la seva fal·lera, abocat a l'obrador*" que, des que tenia quinze anys, el va fascinar i que va tractar d'aplicar a la poesia, marcada per "*una actitud d'experimentació, per tal de fer emergir l'or del poema, l'or del pensament, l'or de la representació*". En Ruiz Soriano ho explica millor: "*Palau i Fabre presenta la idea de la alquímia como un medio de alcanzar la unión de Poesía y Vida, la destilación de un arte total que dé cuenta de la experiencia del ser humano, búsqueda sagrada y mística que intenta llegar a la esencialidad de esa totalidad*".

I el que faltava... un altre article que m'ataca. Un article de l'Enric Balaguer al seu blog. Un article dedicat, ni més ni menys, als *Quaderns de l'Alquimista*, un llibre que va descobrir a casa d'una amiga. "*Em vaig enamorar, de seguida, d'aquella prosa sensual i profunda, tan personal de l'Alquimista*", diu. "*La prosa de l'Alquimista, en canvi, és una invitació a no separar pensar, sentir i intuir. No es tracta de cap iniciació esotèrica, sinó d'una aproximació, en la mesura del possible, integral als fenòmens. La realitat, sense activar la imaginació, no existeix*". L'Enric explica que el va sorprendre un text dels *Quaderns*. Me l'ha fet llegir i rellegir i ... també em sorprèn. Perquè resulta que no és un fantasma qui em persegueix. És "El mèdium".

"El poeta és un mèdium. De qui o de què? En primer lloc, de les forces obscures de la naturalesa, del vegetal i del mineral sobretot, que intenten, en un esforç suprem, d'expressar-se a través d'ell; en segon lloc, dels seus avantpassats, de les ànimes que sobreviuen en ell i que, a voltes, arriben a fer-se

I si en fem una pel·lícula?

present fins a la transparència; i, finalment, d'ell mateix. ... Ho prova l'estat d'excepció en què compon els seus poemes. Els poemes li són donats fets, i el seu treball –sovint penós i desesperant fins a la folia– no consisteix sinó en anar-los pouant de les profunditats d'ell mateix, és un treball d'extracció que pot arribar a una fondària secular. Per això no s'ha de parlar tant de bons i mals poetes com de bons i mals mèdiums, de bons i mals conductors de poesia. Rarament un poema es dona íntegre, tal com estava prefigurat. Pot haver-hi molts que triguen anys a pujar a la superfície, o que no hi pugin mai. Aquests mots acostumen a il·luminar tot un passatge i a donar sentit i cohesió a la resta de l'obra, que és sempre un sistema solar.

Cal estar atents, i vetllar en la tenebra, i fer obscurir el migdia. Només així, amb ulls de foc, amb urpes de voltor i, a la vegada, amb les mans curoses d'una ajudant de partera, ens serà donada, de tant en tant, aquesta cosa rara, sempre dura i fosca com un diamant, misteriosa, que és un poema”.

(Josep Palau i Fabre, Barcelona, 1945)

Disset anys després... he entès que en Palau i Fabre, a través dels seus escrits, em volia fer arribar un missatge. Sé que els *Quaderns de l'Alquimista* m'ajudaran a desxifrar-lo, però els codis són als *Poemes de l'Alquimista*. Aquest llibre ... no el tinc a casa. L'hauré de comprar. O ... no cal, potser agafar-lo de la biblioteca. Amb préstec, és clar. No us penseu pas que jo m'atreveria a ... Però el que necessito de veritat és ... temps. Temps per cercar el llibre, temps per llegir cada poema i temps per interpretar-lo seguint la guia dels quaderns. Necessito temps. O no... És clar! Com és que no ho he vist fins ara! El que necesito de veritat ... és la pedra filosofal, la substància que buscaven els alquimistes de l'edat mitjana. Amb mercuri, sofre i alguna cosa més, se suposava que es fabricava l'or màgic que atorgava la immortalitat... Tot el temps del món per mi! Sort que a l'edat mitjana hi fa fresca ...

Activitats del centre

Metre cúbic de brics

■ Emma Roura i Lucia Gumersindo - 2n ESO

A segon d'ESO, des de l'assignatura de Matemàtiques, ens vam plantejar el repte de construir 1m^3 amb tetrabrics de 1 litre. Així que vam fer una crida a tots els alumnes i professors de l'institut que volguessin col·laborar que portessin tants tetrabrics com fos possible. La finalitat era doble, per una banda veure quin espai ocupa 1 metre cúbic i per l'altra aprofitar els tetrabrics per construir diferents cossos geomètrics treballats a l'assignatura de matemàtiques (cub, tetraedre, ...) Entre tots plegats vam acabar portant 471 tetrabrics i ens van faltar 529 tetrabrics per arribar als 1000 litres, és a dir, 1 metre cúbic. De tots els diferents tipus de brics, els més nombrosos van ser els de llet, i dins d'aquest els de llet sencera. Un cop acabat el taller, vam dipositar tots els envasos al contenidor groc per al seu reciclatge.

Activitats del centre

Sortida a Empúries

■ Èlia Fontanet - 2n Batxillerat

El passat 28 de setembre els alumnes de segon de batxillerat social i humanístic vam anar a visitar la ciutat grega i romana d'Empúries.

Primer, vam anar a esmorzar a Sant Martí d'Empúries i, més tard, vam començar la ruta per les ruïnes. Després d'una petita introducció, l'Eusebi Ayensa va guiar-nos per les dues ciutats i va compartir amb nosaltres els seus coneixements.

Vam anar primer a l'amfiteatre, que es troba extramurs de la ciutat romana; seguidament, vam entrar a la ciutat per l'entrada principal i vam dirigir-nos on es trobaria el fòrum de la ciutat. Llavors, vam visitar les termes i algunes de les domus (cases) romanes i vam entrar en un espai subterrani o criptopòrtic per veure un audiovisual sobre la seva estructura.

Després, vam veure algunes estàtues, àmfores i altres objectes al museu. I finalment, vam visitar l'àgora, vam travessar la ciutat grega i vam passar per una fàbrica de salaó fins arribar a la zona religiosa on hi havia el temple d'Esculapi.

El temps va acompanyar-nos durant l'excursió i va ser un dia molt agradable.

Activitats del centre

Sortida de ciències de la terra a la Costa Brava centre

■ Marta Riera - 1r Batxillerat

El passat dia 19 d'octubre els alumnes de primer i segon de batxillerat que cursen la matèria de ciències de la terra i el medi ambient van anar a visitar diversos jaciments geològics de la costa brava. Aquesta activitat es va realitzar de manera que els alumnes tinguessin un contacte real de la geologia, ja que la geologia no succeeix dins de les aules, sinó tot al contrari.

En aquesta excursió vam analitzar talls geològics, roques, vam aprendre a com analitzar les roques per tal d'esbrinar-ne els seus components i el seu nom. També vam poder observar diversos fets causats pel temporal, i el canvi de platja d'estiu a hivern. L'erosió i els sistemes que utilitzen per tal de preservar el medi.

Gràcies a aquesta sortida hem pogut conèixer millor la costa Brava d'una forma lúdica i amb explicacions molt realistes ja que la professora utilitzava l'entorn per fer les explicacions, i va fer que fossin més amenes i interessants, perquè el que t'estàs explicant és el que tens davant teu amb la seva dimensió real.

Treballs de recerca 2017-2018

Per fi!!!!

Molts alumnes de 2n de Batxillerat deuen cridar això el dimarts 13 o el dimecres 14 del novembre passat, quan van acabar l'exposició oral del seu treball de recerca davant del tribunal.

Molts ja ens van sentir alliberats el 25 d'octubre quan van fer lliurament del treball al seu tutor o tutora, la part més dura de tot el procés ja s'havia acomplert, i el que quedava ja tan sols era la presentació de l'oral, cosa que en principi els ha de suposar una millora de la nota si en saben fer una bona defensa en presència dels tres professors avaluadors. Tot i així és una prova de foc, és un quart d'hora que han de parlar davant del tribunal avaluador i, encara que en major o menor mesura estan acostumats a fer exposicions orals, segons el tarannà de cadascú, pot suposar un mal tràngol.

D'aquí poc, començarem de nou tota la roda amb els alumnes de 1r de Batxillerat: la tria del treball, l'adjudicació del tutor o tutora, els primers contactes, el pla de treball, la recerca, ...

Potser haurem de demanar a algun alumne de 2n de Batxillerat que ens faci un escrit per a la revista, donant uns quants consells per afrontar aquesta tasca ingent als alumnes de 1r.

Activitats del centre

Sortida de tutoria de 1r d'ESO

Com els darrers anys, el 23 d'octubre hem realitzat la sortida al castells de Farners amb tots els alumnes de 1r d'eso, per intentar potenciar la coneixença i convivència entre els nous al nostre centre.

Activitats del centre

Visita a l'Arxiu Comarcal

El dijous 25 d'octubre els alumnes de 4t d'eso van visitar l'Arxiu Comarcal de Santa Coloma. En el marc del treball per al projecte de recerca que es fa a 4t, es tractava de veure una exposició que en aquells moments s'hi exhibia: "Família i Paisatge: Retrats en 3D (1900-1936) – El Fons fotogràfic Vilallonga" i de passada també aprofitàvem l'avinentsa per fer una visita a les instal·lacions. Per una banda, l'arxiver ens va mostrar i ens va donar algunes explicacions sobre els documents més antics o peculiars emmagatzemats a l'arxiu i, per una altra, vam pujar al primer pis per veure la gran quantitat de papers que tenen guardats de diferents procedències.

Activitats del centre

Sortida al Montseny, 6 i 8 de novembre del 2018. Educació Física 3r d'ESO Pujada al Turó de l'Home (1.706m)

■ Ricard Boada, Evarist Justícia, Mateu Margall
(Departament Educació Física)

El Parc Natural del Montseny és una reserva de la Biosfera, mosaic de paisatges mediterranis i centreeuropeus situat a tocar de grans conurbacions metropolitanes. La seva biodiversitat extraordinària i la petjada cultural que l'home hi ha deixat al llarg del temps, presenten un valor universal que ha inspirat artistes, intel·lectuals i científics, i que desvetlla l'emoció de les persones que el visiten, per aquest motiu, és considerat patrimoni universal de la biosfera.

L'autocar ens va deixar a la zona d'aparcament de la font de Passavets, a pocs metres al costat de la carretera, origen de la ruta. Alguns alumnes es van haver de posar roba d'abric, van poder beure aigua fresca de la font. Tot seguit, vam començar la pujada cap al Turó de l'Home pel costat esquerre de la riera, seguint les indicacions dels pals de fusta, els quals ens indicaren tot el recorregut a seguir al llarg del matí. Bona part de la pujada la vam fer per una ampla i ombrívola pista plena de fulles en aquesta època de l'any, i que va pujant en forma de zig-zag. El paisatge que veiem és una fageda típica del Montseny.

Durant la pujada, vam passar per la zona coneguda com l'Avetosa, una extensa i delimitada zona, on canviem els faigs per avets de més de 50m d'alçada i de més de 150 anys. Molt a prop, però, ja al mig dels faigs, ens vam trobar un antic Pou de Gel. És una pujada que fa escalfar les cames i ventilar els pulmons. En poca estona vam pujar gairebé tot el desnivell positiu de l'ascensió al Turó de l'Home. Passats uns 20 minuts aproximadament, el bosc s'acaba i ens vam trobar en una zona totalment descoberta. En aquesta zona, hi ha unes immillorables vistes dels dos cims: el Turó de l'Home i les Agudes. I vam aprofitar per esmorzar. Tot seguit vam continuar caminant cap amunt fins arribar al Turó de l'Home que es veia en la distància perquè hi ha una caseta.

El Turó de l'Home és la muntanya més alta del massís del Montseny amb una altitud de 1.706m cosa que el situa per sobre dels altres dos cims més representatius del massís, les Agudes i el Matagalls. El cim i les muntanyes properes fan de divisòria entre la riera de Santa Fe i el naixement de la Tordera. La muntanya és famosa per l'observatori meteorològic que alberga d'ençà l'any 1932. Des del Turó de l'Home, el fort vent ens acompanya, tenim unes magnífiques vistes en totes direccions; podem veure el Pirineu, Montserrat, Barcelona, Girona... Ara ja només ens toca fer el camí de tornada fins a la font de Passavets on ens esperen els autocars per tornar a l'Institut.

Camí del Pelegrí, 20 i 22 de novembre del 2018. Educació Física 1r d'ESO

■ Evarist Justícia, Departament d'Educació Física

Des del Departament d'Educació Física, dintre el bloc de continguts d'activitat física saludable, activitat física en el temps de lleure i activitat física en el medi natural, aquest any vam decidir iniciar unes noves rutes de senderisme seguint la tradició de l'antic camí del pelegrí, amb l'objectiu de conèixer l'entorn pròxim per la pràctica d'activitats físiques recreatives en el medi natural amb una finalitat de lleure afavorint el coneixement i la conservació de les tradicions i el territori.

Al segle XV, Tossa de Mar va iniciar una tradició religiosa que s'ha mantingut viva fins a l'actualitat. Diuen que al voltant de l'any 1400, Sant Sebastià va guarir el poble de la pesta, i Tossa va enviar un pelegrí a Santa Coloma de Farners com a mostra d'agraïment de la gesta. Des d'aquell dia, la vila ha complert amb el vot que va fer i ha celebrat, cada 20 de gener, la festivitat de Sant Sebastià fent el pelegrinatge de Tossa de Mar a Santa Coloma de Farners. Les persones que fan el pelegrinatge ho fan empesos per alguna promesa personal. Molts van descalços i pateixen durant l'itinerari, que es fa resant el rosari durant tot el trajecte.

Els alumnes de 1r d'ESO van fer a peu un tram del camí del pelegrí que va des de Vidreres fins a Santa Coloma de Farners, un recorregut d'uns 15 km, tot arribant fins a l'Institut al llarg d'un matí. A causa de la pluja d'aquestes últimes setmanes, els pelegrins ens vàrem trobar algun entrebanc en forma d'aigua, sobretot a la zona dels Estanys de Sils, on un dia vam haver de fer una gran volta per vorejar l'aigua, i l'altre dia vam quedar amb els peus una mica molls i enfangats per poder seguir la ruta. Tot i aquests fets, els pelegrins van poder continuar la seva marxa i seguint el camí que passa per Sils, Mallorquines, Riudarenes, l'Escola Forestal, el Magma, les antigues Termes Orión i el Parc de Sant Salvador, van aconseguir arribar a l'Institut de Santa Coloma de Farners sans i estalvis.

Els alumnes han après els valors intrínsecs de les activitats en el medi natural, així com la pelegrinació centenària que els tossencs i colomencs realitzen el dia de Sant Sebastià en honor al Sant que els va lliurar de la pesta.

Salut pelegrins!

Activitats del centre

Excursió al Turó de l'Home

■ Jana Gabarró - 3r ESO

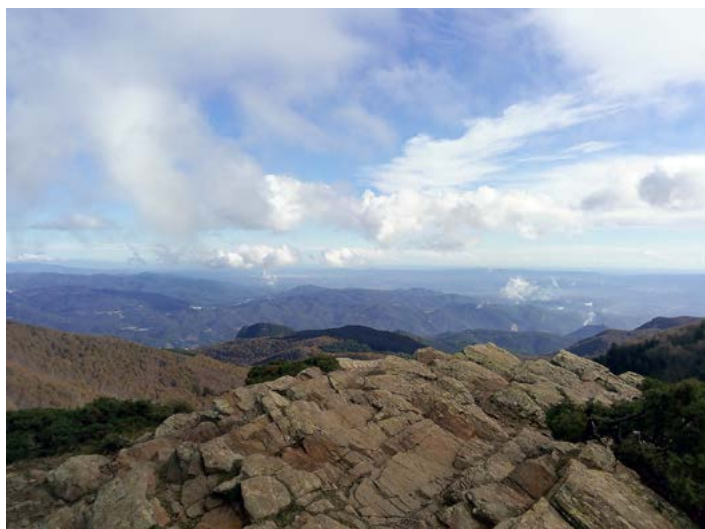
Feia molt de temps que potser alguns de nosaltres esperàvem aquell dia, encara que no sabíem ben bé com seria. I és que els dies 6 i 7 de novembre, com cada any, els alumnes de 3r vam anar d'excursió al Montseny. Va ser una jornada fantàstica, encara que, això sí, vam haver de caminar molt.

A les 8 del matí, els busos ja ens estaven esperant a fora i, a un quart de nou, ja ens havíem posat en marxa. Vam arribar allà una hora més tard aproximadament, i el contrast de temperatures amb Santa Coloma va ser considerable, ja que bufava un vent gèlid que ens va fer estremir a tots.

Un cop abrigats, vam començar a enfilars cap al cim. El camí era estret, i pujava serpentejant fins als límits de la nostra vista. El terra, estava cobert de fulles pintades de tardor, i els arbres rovellats gairebé ens tapaven la visió del sol.

Com més pujàvem, semblava que el camí s'allargués, així que la majoria de gent va decidir retallar pel mig del bosc, entre camí i camí, i, com que ens vam anar separant per grups alguns es van perdre, però, afortunadament, els vam acabar trobant de baixada.

A mig camí entre el peu de la muntanya i el refugi del cim, ens vam parar a esmorzar prop d'una roca que sobresortia d'un dels vessants del Turó de l'Home, des d'on hi havia unes vistes espectaculars, així que molta gent va aprofitar per fer fotos.

Quan vam haver arribat a dalt de tot, una boira blanca i espessa ens va engolir, i només durant uns segons vam poder entreveure el mar, blau i serè, i algun edifici que indicava que allà hi havia una ciutat: Barcelona.

De baixada, però, el trajecte va ser més complicat perquè un grup de pedres, que no ens havien molestat en pujar, ens treien de polleguera de baixada.

Un cop a baix, molts estàvem molt cansats i teníem fred, així que vam pujar al bus de pressa per tornar a ser aviat a l'institut, on feia una calor espantosa.

Sens dubte, serà un dia que molts recordarem, ja sigui pels bons o mals moments que hi vam passar, o per les vistes que vam poder apreciar, fins i tot els que es van perdre.

Activitats del centre

Visual i Plàstica. 1r d'eso

Què hi fa aquesta paret plena de dibuixos? Qui els ha fet? Potser que en faci una foto, no? Sort que hi ha un rètol que ens explica que es tracta d'un treball dels alumnes de 1r d'eso. Està clar que els profes de ViP han fet fer aquesta activitat i ens l'han donada a conèixer penjant-la a la paret de l'aula de dibuix. Aprofito i faig una foto, alguna cosa en faré, potser per a la revista?

Al cap d'uns dies torno a passar pel passadís de dalt i ja no hi ha els dos cartells amb els treballs dels de 1r. Quina llàstima! Tant de color alegrava les parets monòtones del llarguissim passadís. Bé, segurament en porten alguna de cap i aviat veurem alguna altra obra penjada, oi?

BUSQUEU LES DIFERÈNCIES

Treballs alumnes de primer d'ESO

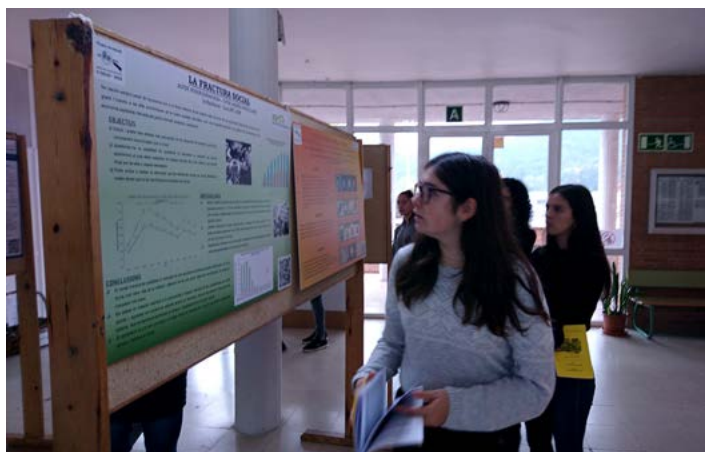
Activitats del centre

Mostra dels treballs de recerca 2017-2018

Com cada any, arriba al vestíbul de l'institut la mostra dels treballs de recerca del curs anterior. Es tracta d'uns plafons que resumeixen de manera gràfica el contingut dels millors treballs de recerca dels alumnes de Batxillerat de la promoció passada i s'hi condensen els objectius, els procediments i la conclusió a què arribaren en fer la seva recerca.

Els alumnes de 4t d'ESO aprofiten l'avinentsa per elaborar una de les activitats del projecte de recerca que han de portar a terme aquest curs i de passada comencen a veure quina és la tasca que s'espera que realitzin al llarg del proper trimestre.

A les fotos els podeu veure molt inspirats !!!

Activitats del centre

Comissió d'Estudiants per una Escola Verda

■ Comissió Escoles Verdes

La Comissió Escoles Verdes del nostre institut la formem representants de tots els sectors que hi conviuen: alumnes, professors, personal d'administració i serveis, i pares. El treball d'aquesta comissió s'emmarca dins l'Agenda 21 de la Generalitat de Catalunya que té com a una de les seves actuacions prioritàries la reorientació de l'educació vers el desenvolupament sostenible.

El febrer de 2006 va entrar en acció el **Comitè d'Estudiants** per una Escola Verda, que actua de forma independent però coordinada amb la Comissió Escoles Verdes. Les persones d'enllaç entre aquests estudiants i la comissió són l'Imma Busquets (PAS) i la Montse Vehí (professora). Actualment, aquesta comissió està formada per 1 estudiant de batxillerat, 5 estudiants de 4t d'ESO, 1 alumne de 2n ESO, 1 alumne de 3r ESO i 9 alumnes de 1r ESO.

accions actuals:

En aquest moment s'estan duent a terme aquestes accions principals: preparació d'un vídeo sobre les tasques d'Escola Verda, reactivació del protocol de residus, seguiment de l'erosió de la muntanya de Farners, recollida d'Oli, venda d'embolcalls ecològics, preparació del dia del medi ambient.

- **PROTOCOL DE RESIDUS:** Ja hem iniciat la campanya de patis verds i nets. Cada setmana un grup baixa al pati a netejar, però volem destacar que no és més net qui més neteja sinó qui menys embruta. També volem recordar-vos el bon ús de les diferents escombraries.
- **RECOLLIDA D'OLI:** Cada dilluns i dimarts a les 7:55 podeu portar el vostre pot Olisses i us el recollirem i us donarem un nou pot buit.
- **VENDA DE BOC'N ROLL:** el dia 4 de novembre vam ser al pati venent embolcalls sostenibles a 3€ però en podeu comprar en qualsevol moment a consergeria. Recordeu... el millor residu és el que no es genera.
- **Increment de l'EROSIÓ DE LA MUNTANYA DE FARNERS:** L'any passat ja vam estar estudiant el problema i aquest any volem continuar amb la part de mirar d'entrar en contacte amb els regidors i responsables d'empreses. També fent alguna acció o proposta de canvi. Si obtenim resultat la idea és participar amb aquest projecte a la **Jornada de la CONFINT, Joves Tinguem Cura del Planeta** a Barcelona.

ons, jocs... Encara queden dies, per tant, si algú té ganes de participar o vol fer-nos arribar algun suggeriment, **seria molt ben rebut!**

- Esperem poder participar a la **Jornada de Tinguem Cura del Planeta** el 8 de maig a Barcelona (**Confint**). L'any passat hi vam anar i és una molt bona experiència, si tenim resultats de l'estudi de l'erosió de la Muntanya de Farners hi anirem a presentar-los i a conèixer el que fan els altres centres.

Premi Escoles 2018 pel treball en Xarxa

El passat dissabte 1 de desembre el conseller de territori i sostenibilitat ens va atorgar el Premi Escoles Verdes de la Generalitat de Catalunya de l'any 2018 en la categoria de reconeixement a un treball en Xarxa. Es va premiar la iniciativa de la ruta Transelva que es fa de forma bianual i que consisteix en una ruta des de la muntanya fins al mar travessant la comarca de la Selva, ruta que es fa conjuntament amb tots els instituts Escola Verda de la Selva.

VOLS PARTICIPAR?

La comissió té moltes ganes de fer coses però tots tenim molta feina a fer, ens agradaria que més gent en formés part ja que implicaria més possibilitat de tirar endavant les nostres idees. Si vols formar part de la comissió o ajudar-nos en alguns dels nostres projectes envia'ns un email a escolesverdes.ies.scf@gmail.com, o posa't en contacte amb qualsevol dels membres que surten a la llista de la dreta.

Comissió Estudiants per unes Escoles Verdes:

Anna Bernat	Marta Noguera
Georgina Muñoz	Ahlam el Bouhassani
Damià Noguera	Carla Planas
Carla Rodríguez	Cristina Nuñez
Cèlia Rodríguez	Parveen Kaur
Joan García	Elisa Camps
Inés Càceres	Ester Arnedo
Maria Ginés	Irene Simon
Rut Ginestà	Jofre Moreno

accions previstes:

- Ràdio Marina convoca un **concurs d'ECOPROPOSTES**. Ens agradaria participar-hi, per la qual cosa ens vindrien molt bé noves idees i propostes que podeu fer arribar al correu escolesverdes.ies.scf@gmail.com. Tenim temps fins al dia 29 de març.
- El 27 de març hi ha el fòrum d'Escoles Verdes a Girona. Alguns dels alumnes del comitè hi participarem. És una jornada d'intercanvi d'experiències de les que cada comitè fa al seu institut.
- El dia 12 d'abril celebrarem el dia del medi ambient en motiu del **Dia Mundial del Medi Ambient**. Per commemorar-ho la comissió està pensant en accions encaminades a celebrar-ho com: tallers, exposici-

Activitats del centre

Recordatori per a la millora de la gestió de residus

■ Comissió Escoles Verdes

Els alumnes de l'assignatura d'Escoles Verdes van estar fent una revisió de l'ús de les diferents papereres de l'institut i es van adonar que cometem molts errors. El més destacat va ser el mal ús de les cistelles blaves i de les papereres de l'aula i del passadís. Per aquest motiu, volen fer un recordatori de l'actual protocol de residus. Des de la comissió de les escoles verdes, us volem convidar a ser responsables pel que fa al respecte al medi ambient tot recordant que la primera norma és no generar el residu, o sigui, REDUIR i REUTILITZAR.

PROTOCOL BÀSIC DE GESTIÓ DE RESIDUS.

INS Santa Coloma de Farners

LA PRIMERA NORMA ÉS REDUIR, no produir tants residus és el millor per al medi ambient. Si no es pot evitar caldrà que llencem cada envàs al seu contenidor. **RECORDEM:**

ENVASOS PLÀSTIC I METALL

Papereres i cubells grocs: als passadissos i pati hi ha papereres grogues on llençar per exemple: l'alumini, plàstic i brics.

PAPER

Cistella blava: s'hi llença tot el paper que ja no és útil per reciclar

Capsa blava o verda: s'hi posen els papers encara útils, per reutilitzar.

La capsa de paper de les aules ha de tenir sempre paper. El dia setmanal de tutoria el tutor o tutora en revisa el contingut, si falta paper la porta a consergeria i la reomple. Si entre setmana es buida qualsevol professor, professora, alumne o alumna hauria d'anar a omplir-la aprofitant el canvi de classe o la tornada del pati.

ORGÀNIC

Es recull als menjadors en cubells marrons i a les petites papereres del pati a la sortida del bar.

REBUIG

Es tira tot el que no es pot reciclar a les escombraries de classe i les de color gris de pati i passadissos. Mocadors de paper usats, bolígrafs trencats, punta de llapis, per exemple.

EL MEDI AMBIENT ÉS RESPONSABILITAT DE TOTS.

Insistim als companys (estudiants, professors, personal d'administració i serveis, pares i visitants) a que tirin cada deixalla a on correspon.

ENVASOS

PAPER

VIDRE

ORGÀNICA

RESTA

Auca dels Fets d'Octubre del 2017

Lletre: Ramon Cudíllar / Joan Vilamala
Mecenes: Lucette Schneider Isely

que hem dictat a quatre mans dos aucaires catalans

Il·lustracions: Jaume Gubianas 2017

1. En aquest calaix de sastre d'uns fets greus deixarem rastre.

2. Unes pàgines viscudes, amb llàgrimes ben gruixudes.

3. L'1 d'Octubre en fer-se clar ja hi ha cues per votar.

4. Les tan desitjades urnes, amagades en cofurnes,

5. a les set del dematí ja les teníem aquí.

6. Del port vénen «boletaires» amb garrots, i gens xerraires.

7. Emprenyats foten bolets a tothom, vells i vallets.

8. Obren portes amb un mall i a més d'un ll fan un tall.

9. Tanmateix, amb contundència, guanya el sí a la independència

10. Conseqüent el Parlament es declara independent.

11. La república proclama però aviat corre la brama

12. que perquè puguem fer el cim molt difícil ho tenim.

13. Rajoy treu foc pels queixals i comencen tots els mals

14. quan activa un mal article que ens fa canviar de cicle.

15. Els Jordis fan presoners. No seran pas el darrers.

16. Al cap de poc mig govern també fiquen a l'infern.

17. L'altre mig, d'una jugada, a Europa fa una escapada

18. i acompanya en Puigdemont com qui se'n va a córrer món.

19. Mostren el cas a Brússelles per no visitar les cel·les.

20. I es presenten al jutjat reclamant la llibertat.

21. Mentrestant l'Alt Tribunal, sord i bord, segueix igual.

22. La mesa i la Forcadell per poc no se'n fan la pell.

23. Que ens haguem de veure així molt ens dol i ens fa patir,

24. perquè té ben poca gràcia. On queda la democràcia?